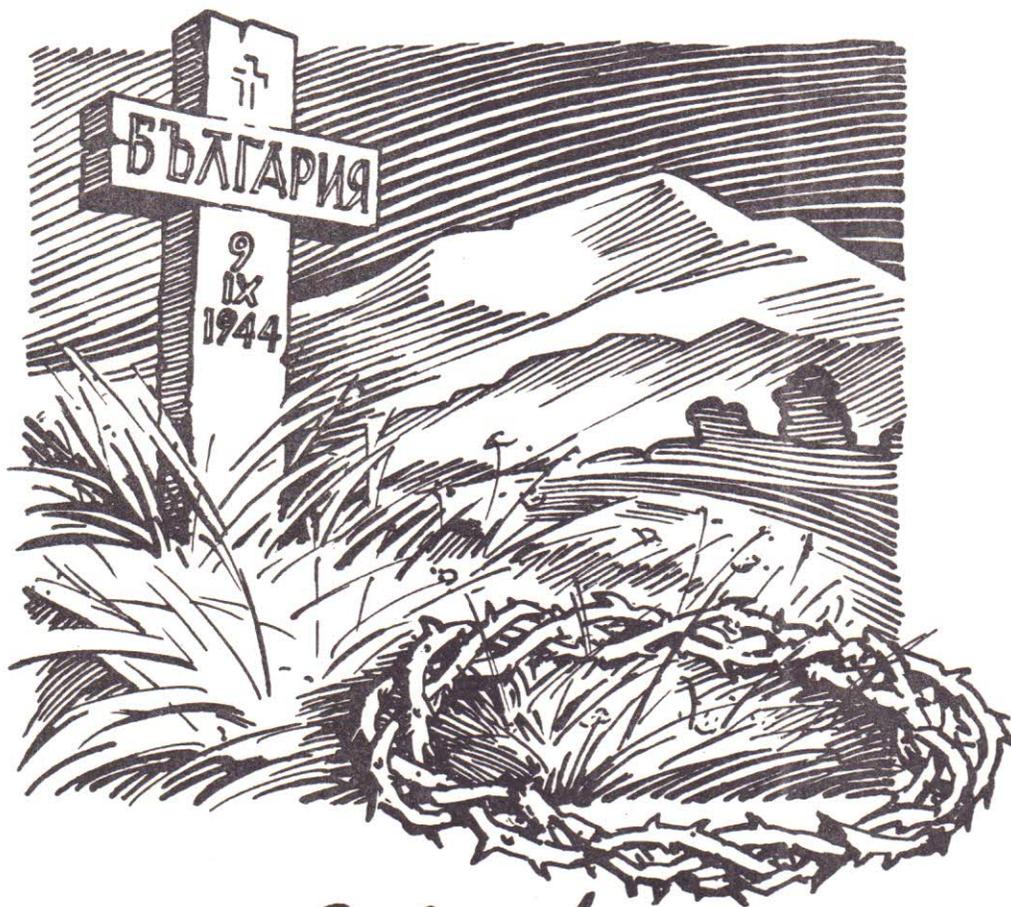

БОРБА®

*Никого не ще забравим!
Никого не ще простим!*

BORBA®

PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.
NOVEMBER 1982

ЖЕРТВИ НА КОМУНИСТИЧЕСКИЯ ТЕРОРЪ

ЗА ПОНЯТИЕТО "ФАШИСТЪ".

Ето какво написа въ своитѣ спомени отъ страданията си по комунистическитѣ затвори въ България, нашиятъ съмишленикъ НИКОЛА ШАЙКОВЪ отъ Торонто, Канада:

Характеренъ е случая съ бай Димитъръ Тарняновъ отъ с. Гърменъ, Неврокопско, когато ни сѣдиха. Следъ като сѣда разбра, че нѣма нищо съществено, по което този почтенъ старецъ да бѣде подведенъ и трѣбва да бѣде освободенъ, единъ отъ сѣдитѣ Кръстю Андоновъ съ IV класно образование, очаквайки отрицателенъ отговоръ, запита: "Ти, бай Димитре, фашистъ ли си?". Бай Димитъръ, гледайки сѣдията право въ очитѣ, отговори: "Да! Шомъ като всички що сѣдите сѣ фашисти, и азъ съмъ фашистъ. Всички подсѣдими, които азъ познавамъ, сѣ все добри и прави хора. Азъ на никого не съмъ изялъ, никого не съмъ украля, помагалъ съмъ на много хора, цѣлъ животъ съмъ се трудилъ и работилъ".

Въ публиката настѣпи оживление, а сѣдитѣ склѣчиха вежди, следъ този провокаторски отговоръ и следъ като си пошухнаха нѣщо, другъ отъ тѣхъ - Иванъ Гулевъ отъ сѣщото село, членъ сѣдия, го запита: "Ти, бай Димитре, какво разбирашъ подъ думата фашистъ?". Бай Димитъръ ясно и спокойно отговори: "По-рано азъ не съмъ чувалъ тази дума. Преди да дойдете вие, никой на никого не викаше фашистъ. Отъ както дойдохте вие разбрахъ, че азъ и много други хора, сме били фашисти. Така ни наричаха тия, които се казваха, че сѣ комунисти и ни се заканваха и ни биеха и ни псуваха на фашистка майка. Вие дѣлите хората на фашисти и комунисти и азъ, като не съмъ комунистъ, какво ще съмъ - фашистъ. Така ми казвате вие, така казвамъ и азъ. И още нѣщо да ви кажа - фашисти сѣ тия, които сѣ добри стопани, които не пиянствуватъ, не крадатъ, не псуватъ, не пребиватъ хората за нищо, не закачатъ чуждитѣ жени, а работятъ отъ тъмно до тъмно и на сиромаси помагатъ, а комунисти сѣ тия, дето не имъ се работи, които вардятъ кого да украдатъ, които чакатъ да ограбятъ имотнитѣ, та да иматъ и тѣ, а тѣ нѣматъ, понеже никога не сѣ работили. Тѣ пиянствуватъ, псуватъ, биятъ и се заканватъ и викатъ "смъртъ на фашиститѣ". Това разбирамъ азъ, това разбирате и вие.

Бай Димитъръ самъ си подписа присѣдата, съ това що каза. Обвинителя Атанасъ Стайковъ, се изправи, пиянъ както винаги, и зарева съ пѣна на устата: "Смъртъ на това куче!". Зарева и залата: "Смъртъ, смъртъ!".

Бай Димитъръ и още осемъ души "фашисти" бѣха осѣдени на смъртъ. Въ послѣствие се установи, че били избити съ кирки и изгорени въ варницитѣ на подначалника на Милицията Никола Б. Луловъ отъ село Дѣлчево, Неврокопско, който по това време бѣше злия демонъ на Неврокопъ и околията.

Понятието "Фашистъ" произлиза отъ латинската дума "Фасция", което значи снопъ отъ прѣчки, съ който инструментъ сѣ били снабдени пазачи, които вървѣли предъ висши Римски сановници. Въ преносна смисълъ значи: сборъ, единение. Презъ 1922 въ Италия бѣ основано едно политическо движение, което взе за символъ "Фасцията" и се нарече "Фашистко движение".

Въ България това име се присвои отъ комуниститѣ, съ което тѣ означаватъ всѣки, който не е съ тѣхнитѣ идеи. Тѣ лепнаха този епитетъ дори и на Президента на Америка, на Английската Кралица и на Папата. За жалостъ, въ емиграция, дори и полуинтелигентни хора, започнаха да употребяватъ това понятие, дори и въ своитѣ писания. Това означава, че тѣ следватъ комунистическитѣ насоки и номенклатури.

БОРБА

БОРБА

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА

БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.

MAILING ADDRESS:

P.O. BOX 59240 CHICAGO, ILL. 60659, U.S.A.

Основателъ: Д-ръ Иванъ Дочевъ.

Редакторъ: Д-ръ Георги Паприковъ.

Година 31, брой 2. Книжка осемдесетъ и шеста. Ноемврий 1982.

КОИ СЪ РОДОСТЪПНИЦИТЪ ?

Д-ръ Георги Паприковъ
Председателъ на Българския Националенъ Фронтъ

Съ любезнитъ и мили названия като "родостъпници, народни предатели, фашистки изверги, невъзвръщеници" и още цъли синджири отъ подобни наименования, комуниститъ кичеха националнитъ емигранти години наредъ. Срещу борцитъ за свобода намиращи се въ Свободния свѣтъ, преминали презъ телени мрежи и вълчи ями съ рискъ на живота си, "народната властъ" изкова най-милостивитъ закони, които предвиждаха смъртно наказание за всъки напусналъ Червения рай. Като добавка, тѣхнитъ родители и близки бѣха затваряни, пращани по лагери или изселвани.

Но, времената се измѣниха. Марксическата идеология сложи своя отпечатъкъ на народната икономика и настъпващия банкрутъ стана ясенъ за всички. Червениятъ икономисти разбраха, че отъ този жалкъ край могатъ да бждатъ спасени само отъ презрения отъ тѣхъ доларъ. Търговски делегации, културни аташета, агенти и ченгета, владици и патрици залѣха Свободния свѣтъ и асденитъ на смъртъ "родостъпници" изеднѣжъ станаха "сънародници, живѣещи въ чужбина". Подъ влиянието на богатия и демократиченъ Западъ, комуниститъ бѣха принудени да навлечатъ агнешка кожа.

Дадени бѣха деветъ амнистии, деветдесетъ и деветъ обещания за опрощение, предлагани бѣха добри служби и свѣтло бждаще въ социалистическата "Майка Родина". За заблуденитъ синове бѣ обещано посрѣщане съ отворени обятия. Нѣколко сенилни старичоци се излѣгаха и се върнаха, за да умратъ разочаровани отъ комунистическитъ обещания и щедростъ.

Споредъ новата комунистическа идеология емигрантитъ не сѣ вече родостъпници, а мили сънародници, за които народната властъ полага душеспасителни и башински грижи за тѣхното добруване въ чужбина. Кои сѣ въ сѣщностъ истинскитъ родостъпници? Хора, случайно родени въ България, които никога не сѣ се чувствували синове на своята родина и които сѣ дѣлата си напълно заслужаватъ това название. Едни отъ тѣхъ сѣ:

"Бащата, учителтъ, любимия вождъ", който следъ дългогодишна вѣрна служба на Съветския съюзъ се върна въ България, едва пелтечеше на български езикъ. Както и сегашния полу-грамотенъ вождъ, чиито телефонъ има само слушалка, свързана съ Москва.

Въ Съветския съюзъ днесъ се изпращатъ стотици и стотици военни, академици, духовници, студенти и какви ли не, за да бждатъ добре индоктринирани тамъ. Следъ свършване съ тѣхната шлифовка, отъ тѣхъ се изисква писмена декларация за вѣрностъ къмъ Съветския съюзъ, независимо че сѫ български поданици. Кому служатъ тѣ?

Родотстъпници сѫ тѣзи, които фалшифицираха Българската история и изопачиха всички факти съ единствената целъ да служи тази история на Съветскитѣ интереси. Премахнаха най-българскитѣ букви Ъ и Ж, за да може да се русифицира по-скоро и нашата азбука. На Българския Националенъ Гербъ се облеци датата 9 IX 1944, като че ли България започва да съществува отъ този сраменъ день. Търновската конституция, тази Българска светиня, бѣ суспендирана най-брутально, като въ замѣна бѣ наложенъ единъ законъ - нѣщо зловещо и нечувано до сега - въ който се дава обетъ за вѣрностъ къмъ една чужда държава - Съветския съюзъ. Кому служатъ тѣ?

Три пѣти Народния ни Химнъ бѣ измѣненъ, като въ всички издания главния текстъ бѣше преданностъ къмъ Съветитѣ. Сегашния Народенъ химнъ, заетъ отъ една Чехска пѣсничка "Мила Родино", бѣ обезобразенъ съ сервилни слова пакъ къмъ същата чужда държава. Държавниятъ апаратъ се върти и се контролира абсолютно и безусловно отъ Съветската машина. Въ всѣка по-голямъ държавна служба седи добре платенъ и угоенъ съветски комисаръ, който плющи съ нагайката върху главитѣ на робитѣ-българановци.

Икономиката на България е въ пълна зависимость отъ фалиралото стопанство на Съветския съюзъ. Построиха се "Моста на кражбата" при Русе, най-големитѣ фериботи въ свѣта шаратъ отъ Варна до Одеса и изнасятъ всичко ценно отъ България, за да се върнатъ празни или натѣпкани съ пропагандна литература. "Здравия като скала", както пишатъ Българскитѣ вестници, Български левъ, не се котира дори и на Албанската борса и банки. Събрата му, Руската рубла, има същата участъ. Никой вече не калкулира въ комунистическитѣ страни съ собствената си валута, а всички смѣтатъ съ презрения доларъ! Не сѫ ли родостъпници тѣзи, които докараха нашата нѣкога цвѣтуща страна до това плачевно положение?

Въ България има официално три Армейски корпуса: въ София, Пловдивъ и Сливенъ, като Сливенската армия е подчинена прѣко на Съветския Генераленъ Щабъ. Заповѣдаха Съветитѣ и български войници бѣха пратени въ Чехо-Словашко и сега в Полша, за да бждатъ оплывани и ругани отъ населението, което се опита да се отърве отъ ярема на комуниститѣ. Какво ли още не може да се каже за българскитѣ комунисти, чиито действия сѫ напълно пропити съ блудолизничество и сервилностъ къмъ така любимия имъ "Голѣмъ братъ". Кои сѫ родостъпницитѣ?

За да прикриятъ своето родостъпничество, комуниститѣ намѣтнаха мантията на национализъма, колкото и парадоксално и да звучи това. Използувайки национализъма като най-силно средство за родолюбие и следователно за спасяване на погиващитѣ догми на комунизъма, вчерашнитѣ отцегугатели станаха по-големъ патриоти отъ Ботевъ и Левски. Обаче и тази метаморфоза има граница: на всѣки тѣ позволяватъ да бжде български патриотъ, но зѣдължително той трѣбва да бжде и комунистъ. Ако не си комунистъ, не може да бждеш патриотъ!

Ето какво пише убитиятъ въ Лондонъ отъ комуниститѣ български журналистъ и писателъ Георги Марковъ:

"Тази патриотична мѣтилка предостави на комунистическия режимъ силно оръжие: отеждествявайки себе си съ България, този режимъ почна да отеждествява противницитѣ си, критицитѣ си и просто несъгласнитѣ съ него съ анти-българи. Първото обвинение, което се отправя днесъ на несъгласенъ съ комуниститѣ е, че не е "българинъ"... Ако се каже, че е противникъ на партииното раководство, това не го дѣмгосва достатъчно. Но обвинението на нѣкого за "Врагъ на България", "Врагъ на българското", това е много силна присада, въпрѣки, че въ случая "България и българското" сѫ партиини-съветски понятия, които нѣматъ нищо общо съ истинската България и истинскитѣ българи..."

Ето кои сѫ родостъпницитѣ!

ЦЪРКОВНИЯТЪ ВЪПРОСЪ ВЪ ИЗГНАНИЕ.

Д-ръ Стефанъ Мариновъ
Мюнхенъ, Германия.

Всрѣдъ българската политическа емиграция има две течения - за и противъ сътрудничество на ръководството на Българската Православна Църква въ Родината съ комунистическата властъ. Привърженицитѣ на днешния патриархъ и Св.Синодъ аргументиратъ по следния начинъ: правейки концесии на комунистическия режимъ архиерейтѣ запазвали Църквата отъ по-голѣми беди. Поради това политическитѣ изгнаници имали дълга не само да не критикуватъ и осждаатъ склучения компромисъ между Църква и безбожна властъ, но и да поставятъ съществуващитѣ въ Западния свѣтъ български Църковни общини подъ юрисдикцията на Синода въ София.

Представителитѣ на емиграцията, които отхвърлятъ подобно становище сж на мнение: всѣка комунистическа властъ е тоталитарна, т.е. не съществува област на обществения животъ подъ тази диктатура, която да не е напълно подчинена на партията и на Марксистко-ленинската идеология. Религия и комунизъмъ сж напълно несъвмѣстими. Крайната целъ на комунистическия режимъ е между другото изкореняването на религията, и следователно пълното унищожение на Църквата. Партията се стреми да приложи своята стратегия на войнствен атеизъмъ на етапи. Тя забранява религиозното възпитание на децата, ограничава дейността на Църквата, засилва пропагандата срещу Християнската вѣра основавайки антирелигиозни клубове въ всѣко село, и преследва неотклонната си целъ чрезъ възпитание на подрастващето поколение въ безбожие да създаде въ течение на времето положение, когато религията и Църква отъ само себе си да загубятъ подкрепата на народа и да изчезнатъ.

Ако партията въ настоящата фаза на борбата за унищожение на религия и Църква си служи съ косвени средства, и не престапва къмъ открити незабавни методи за заличаване Православната Църква въ Родината, то тя вършитова, не защото Синодътъ и патриархътъ правятъ отстъпки, а поради тактически съображения. Първо, режимътъ не желае да създава допълнителни източници на съпротива отъ страна на народа, а, второ, ръководството на Българската Църква развива много полезна дейностъ въ комунистическия режимъ, а също така и за Съветска стратегия на психологическа война срещу Свободния свѣтъ.

Отъ години насамъ Българскиятъ патриархъ е Подпредседателъ на прословутия "Свѣтовенъ съветъ на мира", единъ мощенъ апаратъ на Съветската психологическа война срещу Запада. Българскиятъ висшъ клиръ свидетелствува предъ свѣтовната общественостъ, че въ Н.Р. България има пълна религиозна свобода. Въ издаванитѣ отъ Св.Синодъ въ София Църковни календари фигуриратъ наредъ съ църковнитѣ празници също така и "велики дати" на комунистическата властъ: Октомврийската болшевишка революция, най-мрачния день на българската история - 9 Септемврий и пр. Трагично е, че всички концесии, които ръководството на Българската Православна Църква прави на комунистическата властъ, ни най-малко не облекчава участъта на вѣрующитѣ въ България и на Родната ни Църква, а помагатъ само на свѣтовния комунизъмъ, чийто крайна целъ е изкореняването на религията.

Въ момента, когато Централната комунистическа инстанция реши, че обективнитѣ условия въ свѣта позволяватъ да се смаже всѣка Църква въ Съветската орбита, то това ще бѣде сторено веднага. Капитулацията на Българската Църква не отлага нито съ единъ день тази развързка, а напротивъ, тя ускорява процеса на унищожение на религията въ България, тъй като подкрепя на дѣло планомѣрната стратегия на една тоталитарна властъ. Голѣма частъ отъ сръдния и нисшия български Православенъ клиръ съ покруса наблюдава този безжалостенъ походъ за разрушаване на единъ отъ устоитѣ българската нация - родната Църква. Така също и народътъ съзнава, че ръководството на нашата Църква се е превърнало на оръдие на партията и допринася за борбата на Антихриста.

При това положение, свободните българи изпълняват един дълг към Църква и България, като казват на всеуслушание истината за ролята на Синода и патриарха въ най-тежките години, които преживява Българската Православна Църква от покръстването на българите насам. Тези политически емигранти, които не само използват свободата на словото и печата за да станат изразители на протест срещу посегателството на безбожническата власт на вѣра и Църква, а, напротив дадат своята подкрепа на комунистическата партия, стават съучастници на едно пълно дѣло.

Голѣмото болшинство на народа ни въ Родината е принудено да мълчи и понася безропотно рушителното дѣло на комунистическия режим съ подкрепата на шепа самоотрекли се висши църковни сановници. Тези сънаридници, обаче, които имат щастието да живѣят въ Свободния свѣтъ, и на които никои не пречи да обвиняват режима въ България заради неговата коварна стратегия за мнимо "съжителство" между Църквата и комунистическата партия, и които не само не изпълняват този елементарен дълг, а, напротив, се солидаризират съ Синода и патриарха, фактически сѫ съучастници на комунистическата партия.

По настоящемъ комунистическия режим провежда една акция на основаване на Български църковни общини въ Западно-европейските страни, въ Съединените Шати и въ Австралия, които да бѣдат "подведомствени на Светия Синодъ въ София", както се казва въ една покана за основаване на подобна църковна община въ Мюнхенъ, Германия. По плана на софийските комунисти тези новоосновани Църковни общини въ Свободния свѣтъ ще бѣдат центъръ на "Български културни домове", където подъ прикритието на Църквата, безбожническата власт ще се стреми да привлече българската емиграция къмъ тези "огнища" на Българската комунистическа партия, да я неутрализира и да и попречи да изпълни своята славна историческа задача - да допринесе своя дѣлъ къмъ освободителното дѣло на Родината.

ДЯВОЛЪ, НАМЕТНАТЪ СЪ ВЛАДИШКО РАСО!

ЦЪРКОВЕН ВЕСТНИК

Сливенски митрополит
 Иоаникий)

Споменът за преднина България със старото рало и мануфактурната промишленост навява всички размисли във всеки българин, преживял това тежко минало на Родината. Споменът за социалните различия и тежката класова борба за хляб и справедливост; споменът за потъпканите граждански свободи нима не предизвикват справедливо негодувание у всеки честен човек?

На Девети септември 1944 г. у нас с помощта на славната Червеня армия приключи тежката битка за мир, труд и справедливост, която народът бе повел малко време след освобождението от османско иго.

Роди се нова България -- нашата мила социалистическа България -- Народна република България, в която всеки гражданин

--- лицини комплекси, подобри -- не!, а преобрази бита на население-то, издигайки културното му ниво над много други народи. Народното Правителство в своята миролюбива политика, вярно на вековното българо-руско-съветско сърдечно и никога незалязващо искрено братство, върви по верния път на дружбата и взаимното зачитане между народите за мир в целия свят и благоволение между хората.

Извадки отъ словото на Митрополит Иоаникий, печатани въ ЦЪРКОВЕН ВЕСТНИКЪ, членъ на Светия Синодъ въ София. Това за сведение на оиѣзи български емигранти, прости, даже и полуинтелигентни, които още вѣрват, че Църквата в България не е подчинена напълно на комунистическата власт. Добрите старци отъ Св. Синодъ отдавна сѫ покойници, сегашните сѫ индоктринирани комунистически агенти.

ПРОТИВОАТОМНАТА КАМПАНИЯ - МИТ И РЕАЛНОСТ.

Михайл Глухов
Глендейл, Аризона, С.А.Щ.

Откакто страните членки на НАТО подписаха на 12 Декември 1979 годна документът за удобряване на подход от "Позиция на силата" спрямо новите Съветски ракети СС-20, пропагандния апарат на Съветския блок и съюзниците му на Запада насочиха изцяло усилията си срещу налагащото се модернизиране на Американския атомен арсенал. Противоатомната истерия която последва, бе раздухвана от религиозни групи, "културни и научни дейци" и видни представители на опозиционни и левичарски коализирани политически партии. Редица събития и документи показват, че тя е провеждана от Западните комунистически партии, Московската патриаршия и "пътуващи специалисти" от Източния блок, със сътрудничеството на Световния съвет на Църквите и на "Християнската конфедерация за мир" със седалище в Прага.

Няма никакво съмнение, че настоящата кампания, която цели да замрази атомните въоръжения на двете Велики сили, очевидно е в полза на Съветския съюз, е дяло на комунистически агенти, дълбоко прониквали в ръководството на противоатомното движение. От друга страна, както в Европа, така и в Съединените Шати, потвърдени агенти на КГБ пътуващи под маската на "дипломати" или "видни гости" бяха наивно аплодирани на митинги организирани в църковни и университетски среди. Един от тях - Юрий Карпалов, е член на Съветското посолство в Вашингтон. Според известни американски наблюдатели за дейността на КГБ като Джон Барон, Юрий Карпалов се е проявил като инициатор на програмата за атомно разоръжаване представена от църквата "Риверсайд" в Ню Йорк. Същият е бил също така "бурно аплодиран" по време на една конференция изнесена в Университета "Джорджтаун" пред 800 студенти.

Комунистическата ръка е обаче далеч по-дискретна в манипулирането на движението срещу атомните електроцентрали. От пръв поглед би могло да се създаде впечатление, че такова влияние дори не съществува. Известни факти, обаче, потвърждават точно обратното. Преди всичко СССР е заинтересуван в най-висша степен от енергийната зависимост на Запада.

Намесата му в Южна, Юго-западна Африка, Близкия Исток и Афганистан са само видимата страна на айсберга. А газопровода в строеж, който щесвърже Сибиската степ с Централна и Западна Европа, е заключителния акт на един стратегически ход свързан с политиката на "Намалено напрежение". Интересно е да се отбележи, че по време на "Трикоиненталната конференция" на революционите страни и движението на Третия свят, която се състои в Хавана през Януарий 1968 година, Кастро заяви: "Като се има предвид положението на безсилност пред което сме изправени по отношение на Западната технология, ние трябва да парализираме нейното развитие, дори и ако трябва да я унищожим".

Самата Куба бе окончателно подчинена на Москва в резултат на пълна и внезапна икономическа и петролна блокада проведена през 1968. Една година преди това, парични средства и "съветници" от Куба и Алжир проникнаха в екологическите групи чиито инициално скелетичен състав не им позволяваше друга дейност освен обичайните стерилни дискусии върху Марксизм, Ленинизм и "постоянната революция" на Троцки. За по-малко от 10 години се появиха мощни и добре структурирани противоатомни групировки, които насочваха ударите си срещу новостроящи се атомни реактори в Западна Европа, Съединените Шати и ...Иран. В този момент, именно, когато арабския петролен шантаж, по внушение на Съветския съюз удари индустриалния свят, Западните страни се нуждаеха повече от всекога от дългосрочна програма почиваща на атомната енергия. В същото време, десетки хиляди комунизирани и дрогирани елементи атакуваха новостроящи се атомни реактори, като прилагаха някои от тактиката на личната война.

Чрез снимки от телевизионните предавания и по-обстойни проучвания, се установи, че повечето от водачите на противоатомните и антивоенни групи, са едни и същи лица. Установи се също така тяхната връзка и взаимодействие със известни терористични групи, или тогавашни про-Хомейни феодални последователи. Лево-сектантската група "Аксион директ" във Франция, се прояви например във атентати както срещу индустриални компютърни инсталации, така и срещу атомни съоръжения.

По-умерени левичарски движения и социалистическите партии често пригласяха в този концерт. Но нито един глас не се издигна срещу атомните централи във Чехословакия, близо до границата на критикувани Западни страни като Австрия. "Това, което става от другата страна на Желязната завеса не ни интересува", заяви по време на едно интервю един от участниците във протестна манифестация. "Кое то ние желаем е унищожаването на Западното капиталистическо общество".

През 1980 година, по стените на малкото бретонско градче Плогоф, можеше да се прочете: "НЕ на атома", "Атомът значи капиталистическо общество", "Атом значи полицейско общество". Не случайно, тренирани в Куба и Съветския съюз: венецуелски терорист Карлос и германския му колега Райндерс от групата Бадер-Майнхоф, си отмъстиха за провала на нападението на Германската легация в Стокхолм, като извършиха бомбен атентат срещу атомната централа в строеж при Фесенхайм във Франция, през 1975 година. През Януарий 1982 година, 5 портативни противотанкови ракети, съветско производство от типът РПГ-7, се взривиха в стената на Френския атомен регенератор Супер-Феникс в Малвил, близо до Лион. Девет месеца по-късно бе взривен във Торонто, Канада, завод за електронни насочващи устройства, предназначени за новите "Еуро-стратегически" ракети - Круз мисълс. Този завод бе обект на многократни противоатомни манифестации в последно време.

Това е "мирния" израз на протест на едно фанатизирано малцинство, което благодарение на щедрата подкрепа на комунистическия блок успя да установи една невиджана до сега по размери и политическо влияние психоза. Ако все пак се стигна до там, че представителите на противоатомното движение успеят да наложат възгледите си пред американския народ, една от решителните битки от "Тихия фронт" на Третата Световна война, ще бъдеспечелена от Съветския съюз, без съмнение благодарение на тях, със цената само на около 30 милиона долара годишно от 1977 година насам.

Тук именно е и стратегическата връзка между двата клона на противоатомното движение. От една страна "Мирния" протест срещу неутронния артилерийски заряд успя да предотврати въвеждането на едно несравнимо - ефикасно тактическо отбранително оръжие срещу танковата заплаха на Варшавския пакт.

Сега усилията са насочени срещу инсталирането на единствените равностойни на Съветските СС-20, Американски ракетни установки "Пършинг-2" и "Круз". От друга страна се очертава все по-ясно нарастващата Съветска заплаха спрямо петролните полета на Близкия изток, енергийно-снабдителни морски пътища и минерални залежи контролирани от Южна Африка.

Ако при едно такова развитие, източниците на енергия и стратегически суровини на Западния свят попаднат в ръцете на Съветския съюз или на неговите съюзници от Третия свят, при положение че производството на атомна енергия е парализирано и Западът се намери под заплахата на едно безспорно Съветско превъзходство във атомните въоръжения, тогава свободата на Европа и във по-голямата част на Западната полусфера ще изгасне от само себе си, без нужда на война.

КОЙ СЪДАДЕ ЛЕГЕНДАТА "ЗАПАДЪ".

† Георги Марковъ

Преди нѣколко месеца група български туристи пристигнаха въ една западна страна. По време на престоя имъ 4 души се отлъчиха отъ групата и поискаха отъ мѣстнитѣ власти разрешение да останатъ въ страната. И четирмата бѣха младежи, очевидно нѣмаха никакви политически причини за решението си да не се връщатъ въ България и въ тази светлина това може да се смѣта като реакция срещу паспортната полицейщина на системата, при която сѣ живѣли. При нормални обстоятелства, тѣхната постѣпка не би изглеждала по-драматична отъ решението на единъ бургазлия да стои две седмици въ София.

Но въ случая и четирмата преживяваха оставането си "на Западъ" като най решаващъ и сѣдбоносенъ моментъ въ живота. Явно, общата причина на всичко това бѣше тѣхното убеждение, че тукъ тѣ ще бѣдатъ приети много добре и ще получатъ богатъ, приятенъ и щастливъ животъ. Въпросътъ е, какъ тѣ си бѣха създали това убеждение, или кой имъ го бѣше внушилъ, защото доколкото ми е известно, никой вестникъ, радиостанция, какъвто и да е общественъ институтъ на Западъ някога е обещавалъ подобни съблазни на хората отъ Изтокъ.

Още при първия контактъ младежитѣ бѣха изненадани, че полицейскитѣ власти, до които се бѣха отнесли, не разтвориха рѣще, за да ги прегърнатъ като дългоочаквани гости, нито изглеждаха много възхитени отъ желанието имъ да скѣсатъ съ комунизма. Бѣше имъ дадено разрешение за продължаване престоя имъ въ страната. Следъ това, отлъчилитѣ се трѣбваше да се оправятъ сами въ живота, като временно имъ се осигуряваше покривъ и храна. Тѣ се намѣриха въ свѣтъ, където всѣки гражданинъ бѣше заетъ съ собственитѣ си проблеми, където животътъ протичаше въ борба за съществуване и богатото съдържание на витринитѣ на магазинитѣ не бѣше изразъ на благотворителностъ.

Само за нѣколко дни младежитѣ трѣбваше да разбератъ, че тѣ сѣ жертви на една огромна идеологическа лѣжа и на собствената си наивностъ. И тѣ си спомниха последния пътъ, когато имъ бѣше повторена лѣжата: чиновникътъ отъ Паспортния отдѣлъ на МВР, който по силата на правилника трѣбваше да връчи лично паспорта на всѣки пътуващъ. И какъ този чиновникъ имъ даваше наставления какъ да се държатъ, когато при тѣхъ дойдатъ български емигранти или разни агенти, за да ги увещаватъ да напуснатъ чудесната си родина, да предадатъ светлитѣ комунистически идеали, за да служатъ на капитализма и империализма. И какъ тѣзи агенти щѣха да обещаятъ на младежитѣ купища пари, валута по изборъ, автомобили, вили, яхти... И какъ истинския патриотъ трѣбва съ презрение да отхвърли тѣзи изкушения...

Тѣ си спомниха разказитѣ не на единъ и двама пътуващи български функционери какъ въ купето имъ следъ Триестъ или преди Виена се качили нѣкакви субекти и започнали да ги придумватъ да останатъ завинаги на Западъ. Лично предъ мене единъ злощастенъ български писателъ, който бѣше изпратенъ въ Римъ по нѣкаква филмова работа, разказваше гордо въ Клуба на Журналиститѣ, какъ италианцитѣ му предлагали договори, купища пари и какво ли не, само да остане на работа за тѣхъ, но той гордо отказалъ, вѣроятно отъ любовъ къмъ кебабчетата и киселото млѣко.

Но въ случая мене не ме интересува параноидния характеръ на подобни изявления, взаимноизлѣгващи се граждани деклариратъ партияната си привързаностъ и национално съзнание чрезъ митологични съблазнителки, които Запада специално развѣжда, за да отнеме родината на нѣкои Ганчо. По-важна е сѣдбата на тѣзи излѣгани и самоизлагани младежи, които внезапно откриватъ, че тукъ никой не имъ обръща внимание, че никому не сѣ потрѣбали, че никой нѣма никакъвъ интересъ да се заселватъ въ страната му.

Също, че по улиците на Западните градове не са разпиляни долари, които чакат някое момче от Бусманци да мине да ги събере, понеже лордовете ги мързи да се навеждат. Единственото, което могат да разчитат, е известна толерантност и свободата да се оправят както намърят за добре. Изходът е работа, благоприятна за специалиста и не особено привлекателна за неспециалиста.

Началото на истинската драма на бългълците е самотата. Като се знае пословичната привързаност на българина към приятели, роднини, домъ, всеки може да си представи горчивината на самотните часове. Липсата на близки, незнанието на езика и невъзможността за нормално общуване, липсата на чувство за сигурност, страхът от непоправимостта на онова, което са сторили, съмнение въ способността си да започнат другъ видъ животъ - всичко това е предостатъчно, за да ги изпрати обратно предъ вратите на Българското посолство, за да молят за прошка. И където, разбира се, другъ апостолъ на лъжата издевателствува надъ тяхъ, като имъ пѣе "Мила Родино".

Затова азъ разбирамъ дветъ момчета, които се завърнаха. Но разбирамъ още по добре и дветъ, които останаха.

Нека се попитаме - кой създаде тяхната илюзия, че на Западъ тѣ ще намърятъ щастливъ и лесенъ животъ? Какъ така се стигна, че за всеки български гражданинъ Западътъ да бѣде синонимъ на охолство и блаженство? Откаде дойде това чувство, че ако въ София кажешъ, че си обѣдвалъ съ единъ италианецъ, всеки смѣта, че това непременно е билъ Адриано Оливети, макаръ въ действителностъ да е някой беденъ сицилианецъ. Защо, когато се каже, че някой отива въ Западна страна, се смѣта, че отива въ рая? Защо сума ти български патриоти ще се избиятъ помежу си, кой да грабне дипломатическо мѣсто на Западъ? Защо?

Ами не само въ България! Преди няколко години въ Москва руски приятели ме поканиха на гости у тяхъ, като ми казаха, че ще бѣда черпенъ съ нещо изключително. Бѣха интелектуалци, образовани и културни хора. И домътъ имъ бѣше пъленъ съ хора, които също бѣха поканени да вкусятъ священото мистериозно питие... Кока-кола! Може да изглежда смѣшно, но някой отъ някъде бѣше донесълъ бутилка Кока-кола и ние трѣбваше да я опитаме горе-долу както се взима причастие. Тѣжно!

Години наредъ българските вестници, телевизия, радио и всевъзможни пропагандни институти създаватъ напълно превратни впечатления за живота на Западъ чрезъ грубо тенденциозните си невѣрни информации. Нека вземемъ само последната информация на радио Москва за миньорската стачка въ Англия и кризата съ електрическата енергия. Руските слушатели бѣха информирани, че хората въ Лондонъ горятъ мебелите си за отопление което, разбира се, едва ли някой би повѣрвалъ. Въместо обективно отразяване на една действително сериозна стопанска криза пропагандната машина на Изтокъ съчинява ефтини лъжи. Въ резултатъ - никой не вѣрва!

И дори, когато случайно някаква информация е достолепна, читателите пакъ не вѣрватъ. Мога съ положителностъ да твърдя, че не познавамъ български гражданинъ било то партиенъ членъ или не, който да вѣрва на официалната информация на собствената си страна. Но, което е още по-лошо, хората приематъ нѣщата точно наопъки. Така че, невѣрната информация въ едната посока, създава невѣрна картина въ друга посока. Колкото повече българските вестници и радио говорятъ за тежкото, бедствено положение на трудящите се на Западъ, толкова повече обикновените хора въ България си мислятъ, че онѣзи на Западъ живѣятъ фантастично добре.

Мисля си, че ако всички западни пропагандни инструменти се бѣха опитали да работятъ въ същата посока, тѣ никога не биха могли да постигнатъ този успѣхъ, изработенъ отъ идеологическите имъ противници. Не искамъ да засѣгамъ преклонението предъ всевъзможните предмети, произведени на Западъ - отъ леките коли до чорапогашниците... Това е друга голѣма тема.

Сега говоримъ само за информацията, която, основана на приказката за лъжливото овчарче, постига обратни резултати, създава митологически представи за нѣкаква обетована земя. Така че, въ края на крайщата Западътъ нѣма по-преданъ пропагандаторъ отъ днешната партийна пропаганда.

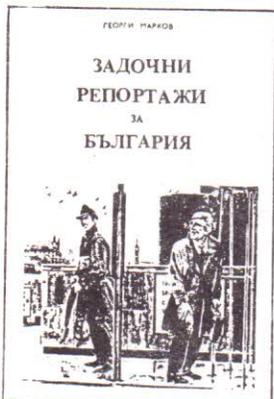
Нека само за мигъ си представимъ какво би станало, ако българскитѣ граждани имаха достъпъ до чуждитѣ вестници, ако не се заглушаваха радиопредаванията на български езикъ, макаръ и неприятни за режима. Отъ радио Лондонъ българския слушателъ щѣше да научи истината по положението на миньоритѣ въ Англия, щѣше да чуе директни документални предавания отъ тѣхнитѣ митинги, щѣше да добие ясна представа за положението на работническата класа тукъ съ всички плюсове и минуси, щѣше да узнае колко зле е платенъ напримѣръ трудътъ на медицинскитѣ сестри.

И тѣзи проблеми сѣ върху челнитѣ страници на всички вестници осветявани подъ най-различенъ ъгълъ. Или ако българитѣ можеха да иматъ френски вестници, щѣха да научатъ за тежката картина на живота въ областта на Кале. Или пъкъ отъ италианския печатъ щѣха да иматъ представа за положението на селянитѣ въ Сицилия или на металоработниците, което не е никакъ розово. Тѣ щѣха да узнаятъ, че навсякъде се води борба за животъ, че не рѣдко материалнитѣ условия сѣ по-лоши отъ българскитѣ, макаръ че по принципъ свѣтътъ да е съвсемъ различенъ. И може би тогава мечтателитѣ зе лесенъ, безусиленъ животъ щѣха да бждатъ по-малко.

Но още по-добре би било, ако всѣки имаше възможността да пътува и самъ да види, както днесъе напримѣръ съ югославиянитѣ. Тогава култътъ моментално ще изчезне защото всѣки ще се сблъска съ явната действителностъ. Определено казано, втория институтъ, който създава прозападния култъ въ България е паспортния отдѣлъ при МВР. Знае се, че забраненитѣ плодове сѣ най-сладки. Нѣма човѣкъ у насъ, който да не мечтае да посѣти "дивия Западъ", нѣщо повече - има хора, които сѣ посвѣтили цѣлия си животъ на борба за паспортъ. Паспортъ, който не значи нито предателство, нито родоотстъпничество, нито шпионско завервуване, а нормална човѣшка необходимостъ да се види свѣта, което пъкъ се изразява съ купуване на ножчета за бръснене или дамски чорапи отъ нѣкои ефтинъ пазаръ. И въ този смисълъ прозападния култъ всрѣдъ българскитѣ граждани е другъ резултатъ на врагоманията, за която вече говорихме.

Разбира се, четиритѣ момчета, които напуснаха България сѣ типични представители на онѣзи заблудени и заблуждавани млади хора, които сѣ тръгнали да търсятъ "на хлѣба мекото", наивенъ авантюризъмъ, чиято цена може да бжде твърде висока.

Но да имъ бере грѣха българската партийна пропаганда.

КНИГИ ОТЪ ГЕОРГИ МАРКОВЪ

ЗАДОЧНИ РЕПОРТАЖИ ЗА БЪЛГАРИЯ. Томъ I, 560 стр., 1980 год., Цюрихъ Швейцария. Цена 20 или 25 долара споредъ подвързията. Томъ II, 592 стр., 1981 год., Цюрихъ Швейцария. Цена 20 или 25 долара споредъ подвързията. Доставятъ се чрезъ БОРБА:

BORBA, P.O. BOX 59240, CHICAGO, ILL. 60659, U.S.A

БЪЛГАРИЯ Е В МЕН. Въ три тома, ще излезатъ презъ началото на 1983 година. Репортажи за България по Радио "Дойче Велле". Ще се доставятъ сящо чрезъ редакцията на БОРБА.

Извънредно интересни книги на убития съ отровенъ чадъръ въ Лондонъ български журналистъ и писателъ. Разкрива живота и дѣлата на днешнитѣ управници въ България, тѣхнитѣ взаимни ежби и развратъ, тѣхната безотговорностъ и грандомания, специално на династията Живковъ.

1 юли 1982г.

Царь Симеонъ II,

С тези няколко реда държа да Ви благодаря от все сърдце за пожеланията, които ми отправихте по случай 16 юни.

Годините си минават, събитията, които днес ни вълнуват, утре са забравени, ежедневни трудности или грижи не ни липсват, но две работи, които особено ни засягат, си остават непроменени: нерадостното положение в България, от една страна и общият ни копнеж да доживеем свободни избори у нас! Явно е обаче, че тъй както стоят работите на международната сцена, за сега поне, надали може да очакваме значителни промени в източна Европа.

В замяна на това, заздравяването на някои културни инициативи из емиграцията, ме утешава. Както можеби сте забелязали, извести списания на български постепенно си отварят път и считам, че всяко патриотично начинание, не само заслужава, но и трябва да се подкрепи. В това отношение, напоследък, Царицата и аз сме обнадеждени от предложението на един виден културен деец, да се основе една общобългарска помощна организация. Вследствие на политическата разпокъсаност на емиграцията, както и поради физическите разстояния, които ни разделят, ако се създаде едно хуманитарно сдружение, от вида на Арменският генерален доброволен съюз или на Световната еврейска агенция и българите, най-после, ще може да разчитат на една солидна опора в чужбина. Хроничната липса на надпартийен благотворителен орган, би се запълнила и самочувствието на нашите бежанци, би се повишило!

Според мене, способни хора и средства има за тази цел, само трябва подходяща мотивировка и безусловна готовност за съвместна работа! Не намирате ли, че учреждаването на подобно благотворително дружество, може да изиграе решителна роля? Размислете как да се осъществи тази идея, къде да бъде седалището на организацията, какво точно название да ѝ се даде и споделете мислите си с други сънародници. От моя страна, ще подкрепя тази акция, но за улеснение, няма да я възглавя. Както знаете, има влиятелни емигранти с републикански убеждения, които иначе не биха пожелали да съдействуват и така, ще се отнеме всякакъв политически характер на този хубав почин.

Възползувам се от настоящето окръжно писмо, работата и задълженията ме възпрепятствуват да отговоря по отделно, да добавя, че слава Богу, семейството ми се радва на добро здраве. Тази есен Майка ми ще навърши 75 години а двамата ми големи синове, ще постъпят в университет. Останалите, винаги съпроводени от нежните грижи на Майка им, токущо завършиха учебната година.

Като благодаря още веднаж за Вашата мила честитка, повторно Ви умолявам сериозно да обмислите възможността, да се излъчи една учредителна комисия, която да постави основите на общобългарската помощна организация!

Искрени поздрави и благопожелания!

ПС Добре би било да дадете по възможност широка гласност на това писмо, изцяло или отчасти, за да се тласне напред инициативата!

На това писмо-апелъ, изпратено отъ Н.В.Царь Симеонъ II до Председателя на Б.Н.Ф. както и до много други емигрантски деятели, Д-ръ Паприковъ е отговорилъ, че както Организацията, така и той лично биха подкрепили тази общо-българска инициатива, която освенъ благотворителна дейность би имала и за целъ освобождението на нашата Родина отъ комунистическото робство.

Д-ръ Георги Паприковъ

- На 11 Априлъ 1942 година Проф.Богданъ Филовъ състави своя втори кабинетъ въ следния съставъ:

Министъръ Председателъ:	Проф.Богданъ Филовъ	Убитъ отъ комуниститѣ
Външнитѣ Работи:	Иванъ Поповъ	Самоубилъ се
отъ 11 IV 1942	Проф.Богданъ Филовъ	Убитъ отъ комуниститѣ
Вжтрешнитѣ Работи:	Петъръ Габровски	Убитъ отъ комуниститѣ
Отбраната:	Генералъ Никола Миховъ	Убитъ отъ комуниститѣ
Търговията:	Никола Захариевъ	Убитъ отъ комуниститѣ
Земедѣлието:	Инж.Христо Поповъ	Убитъ отъ комуниститѣ
Финансиитѣ:	Добри Божилковъ	Убитъ отъ комуниститѣ
Правосѣдието:	Коста Партовъ	Убитъ отъ комуниститѣ
Просвѣтата:	Проф.Борисъ Йоцовъ	Убитъ отъ комуниститѣ
Транспорта:	Инж.Василъ Радославовъ	Самоубилъ се
Обществениитѣ Сгради:	Инж.Димитъръ Василевъ	Убитъ отъ комуниститѣ
- На 24 Май 1942. Царъ Борисъ III посѣти въ Главната му Квартира Хитлеръ, Гьорингъ и Рибентропъ. На Пресъ конференцията Царъ Борисъ заяви: "България остава лоялна на съюзницитѣ си, но не ще изпраща войски на Источния фронтъ. Съ Съветския съюзъ ще поддържа нормални дипломатически отношения".
- На 5 Юний 1942 Съединенитѣ Шати обявяватъ война на България въ отговоръ на обявената отъ България война на Западнитѣ сили на 13 Декември 1941 година.
- На 9 Мартъ 1942 силенъ протестъ на Народнитѣ Представители въ Народното събрание противъ въвеждането на "Закона за Защита на Нацията".
- На 14 Септември 1942 сж назначени: Проф.Славчо Загоровъ за посланикъ въ Берлинъ, и Петъръ Драгановъ въ Мадридъ. Закрито е Съветското консулство въ Варна, чиито чиновници сж хванати въ явна шпионска дейность.
- На 13 Февруарий 1943 бѣ убитъ предъ дома му популярния Генералъ Христо Луковъ отъ комунистката Виолета Якова, на 14 Априлъ 1943 бѣ убитъ Народния представителъ Сотиръ Яневъ отъ комуниста Никола Драгановъ, а на 2 Май 1942 бѣ убитъ Председателъ на Касациония съдъ Полковникъ Пантевъ отъ комуниститѣ Митка Гръбчева и Леонъ Калаора.
- На 24 Януарий 1943 Военния Министъръ Генералъ Миховъ посѣщава Германия и успѣва да получи отъ Германското снабдяване най-модерното въоръжение за една танкова дивизия, която да се установи на Турската граница за всѣка евентуалность.
- На 31 Мартъ 1943 Царъ Борисъ III посѣщава отново Хитлеръ въ Бергхофъ, където дипломатически отклонява искането на германцитѣ да пратятъ български войски на Источния фронтъ.
- На 2 Априлъ 1943, за да се предпазятъ българскитѣ евреи, подъ натиска на германцитѣ отъ евентуално депортиране, младежитѣ биватъ мобилизирани въ военни трудови формации, а семействата биватъ прѣснати въ страната, за да бѣдатъ потулени, и както по-късно се оказа - всички биватъ спасени.
- На 3 Юний 1943 Царъ Борисъ III отново посѣщава Хитлеръ, където се решава да се пратятъ български войски въ северна Сърбия и на северъ отъ Солунъ, като Германия гарантира на България новосвободенитѣ земи и защита противъ Съветския съюзъ.
- На 25 Юний 1943 Мусолини бива сваленъ отъ власть. Румѣнскитѣ Премиеръ Маршалъ Антонеску предлага на Българското правителство да се влезе въ контактъ съ Западнитѣ сили и да се отвори силенъ фронтъ срещу Съветския съюзъ.
- На 3 Августъ 1943 Царъ Борисъ III посѣщава за последенъ пътъ Главната квартира на Хитлеръ. Дипломатически се измѣква отъ натиска на германцитѣ да се пратятъ български войски на Источния фронтъ и да се депортиратъ българскитѣ евреи.
- Презъ лѣтото правителството на Филовъ е установило контактъ съ Западнатѣ сили чрезъ дипломатитѣ Милю Милевъ въ Женева, Георги Кьосеивановъ въ Бернъ, Петъръ Драгановъ въ Мадридъ и Сава Кировъ въ Анкара. Контактъ се поддържалъ отъ страна на С.А.Щ. съ Аланъ Дъласъ, Флойдъ Блакъ и Джорджъ Жрлъ, а съ англичанитѣ съ Ренделъ. Германцитѣ Адмиралъ Канарисъ и посланика фонъ Папенъ подпомагали тѣзи контакти.

- На 28 Августъ 1943, въ 4:22 часа сл. пл. Царь Борисъ III почина. За Неговата смъртъ се е писало и говорило много, дори и отъ комунистите. Като се знае, че е билъ отъ 3 до 17 Августъ 1943 въ Главната Квартира на Хитлеръ, комунистите веднага пуснаха слуха, че е билъ отровенъ отъ германците. Истината е следната: Царь Борисъ летялъ съ частния самолетъ на Хитлеръ пилотиранъ отъ полковникъ Бауеръ, отличенъ познатъ на Царя, който дори позволилъ Царя да пилотира самолета за известно време. Царя билъ придружаванъ отъ следнитъ лица: Генералъ Миховъ, Бърдаровъ, Ханджиевъ, Баланъ и камардинера Свиленъ. Пристигнали въ София на 17 Августъ 1943, на другия денъ отива на ловъ въ Царска Бистрица. На 19 Августъ 1943 заедно съ братъ си Князь Кирилъ, Баланъ, Бурешъ и още двама придружители правятъ екскурзия и се качватъ на връхъ Мусала /2925 м./. Общоизвестна е снимката публикувана въ вестникъ ЗОРА на 20 Августъ 1943, на която се вижда Царя съ придружаващитъ Го лица заедно съ група туристи, снети предъ хижата Мусала. На другия денъ приема на ауденция Проф. Славчо Загоровъ, а на 22 Августъ 1943 на дълга ауденция Военния Министъръ Генералъ Миховъ. Едва на 23 Августъ 1943 почувствувалъ болки въ гърдитъ и сърдцето и се прибралъ въ София. Повикани били Дворцовитъ лѣкари Д-ръ Балабановъ и Д-ръ Александровъ. Следъ два дни положението Му се влошило, повикали за консултъ Проф. Киркович, Проф. Цончевъ, кардиолозитъ Д-ръ Разсолковъ и Д-ръ Даскаловъ, а на 26 Августъ 1943 били повикани свѣтовно известнитъ кардиолози Проф. Епингеръ отъ Виена и Проф. Зайцъ отъ Берлинъ. На всички лѣкари диагнозата била "коронарна тромбоза". На 27 Августъ 1943 дошелъ дворцовия свещеникъ отецъ Рафаилъ и пречестилъ Царя. На другия денъ Царь Борисъ III Обединителъ починалъ.

Отъ протокола на аутопсията, подписанъ отъ всички лѣкари, се констатира, че Царь Борисъ III е починалъ отъ "сърдеченъ ударъ", болестъ отъ която умиратъ най много на Неговата възраст въ цивилизованитъ страни. Погребението на Царя бѣ грандиозно: цѣлия български народъ взе участие въ това траурно тържество и съ сълзи на очи изпрати любимия си Царь. Останкитъ Му бѣха положени въ Рилския манастиръ, но следъ 9 Септемврий 1944 комунистите ексхумираха тѣлото Му, понеже гроба Му бѣше станалъ мѣсто на всенародно поклонение. Предполага се, че сега гроба Му е въ Врана /?/.

- На 28 Августъ 1943 малолетния синъ на покойния Царь бѣ провъзгласенъ за Царь на българитъ подъ името Симеонъ II.

- На 8 Септемврий 1943 Народното Събрание избра Регентство въ следния съставъ: Князь Кирилъ Преславски, Проф. Богданъ Филовъ и Генералъ Никола Миховъ.

- На 14 Септемврий 1943 бѣ съставено ново Правителство въ следния съставъ:

Министъръ Председателъ:	Добри Божиловъ	Убитъ отъ комунистите
Вншнитъ Работи:	Сава Кировъ	?
Отъ 13 XII 1943:	Димитъръ Шишмановъ	Убитъ отъ комунистите
Внтрешнитъ Работи:	Дочо Христовъ	Убитъ отъ комунистите
Отбраната:	Генералъ Руси Русевъ	Убитъ отъ комунистите
Търговията:	Д-ръ Иванъ Вазовъ	Убитъ отъ комунистите
Земедѣлието:	Д-ръ Иванъ Бешковъ	Убитъ отъ комунистите
Финансиитъ:	Добри Божиловъ	Убитъ отъ комунистите
Правосъдието:	Коста Партовъ	Убитъ отъ комунистите
Просвѣтата:	Проф. Борисъ Йоцовъ	Убитъ отъ комунистите
Транспорта:	Инж. Христо Петровъ	Убитъ отъ комунистите
Общественитъ Сгради:	Инж. Димитъръ Василевъ	Убитъ отъ комунистите

- На 30 Декемврий 1943 Германскиятъ Пълномощенъ Министъръ Бекерле докладва до Вншното министерство въ Берлинъ, че: "Както Царь Борисъ, така и правителството Филовъ и сега Регентството, се силно противопоставятъ на едно засилване и евентуално завземане на властта отъ националнитъ Сили, като напр. Движението на Проф. Цанковъ, Националнитъ Легиони и Ратницитъ". Тѣзи политически формации бѣха обявени за нелегални още отъ 1934 година насамъ.

- На 5 Ноемврий 1943 Министъръ Председателътъ Добри Божиловъ посѣтилъ Хитлеръ, предъ когото изказалъ опасения отъ една Съветска инвазия въ България.

- Есенята на 1943 донесе икономическо благоденствие на България, благодарение на търговията с Германия на стойност над 550 милиона марки, като германците внесоха много строителни машини за мините и патищата. Продоволствието, въпреки военните доставки, бѣше задоволително.
- На 12 Януарий 1944 Съветския посланикъ въ София Лавришчевъ заявилъ, че Сталинъ иска Варна и Бургасъ да бѣдатъ дадени за Съветски бази и да се отнематъ военните съоръжения на германците. Българското правителство отказва на тѣзи искания.
- На 10 Януарий 1944 надъ 1,000 англо-американски самолети бомбардиратъ София, където загиватъ надъ 500 души цивилни лица. Сѣщия денъ започва евакуацията на учрежденията и населението въ провинциалните селища.
- Презъ пролетята на 1944 правителството добило сведения, които въ последствие се оказали невѣрни, че комунистите се канели да нападнатъ София съ 4,000 добре въоръжени партизани и предизвикатъ всеобщо въстание. Въ сѣщностъ, партизанската дейность бѣ презъ това време незначителна.
- На 16 Мартъ 1944 Регентитѣ се срещатъ съ Хитлеръ въ Главната му Квартира и уговарватъ взаимни действия противъ Съветитѣ, ако бѣде България нападната.
- На 30 Мартъ 1944 на два пѣти, 2,000 англо-американски самолети бомбардиратъ София и запалватъ центъра на града и разрушаватъ много квартали. Даватъ се надъ 2,000 убити граждани. Останалото население на града напуска столицата.
- На 18 Май 1944 кабинета Добри Божиловъ биде освободенъ отъ длѣжностъ отъ Регентитѣ /малко известенъ до сега фактъ/, като Председателя на Народното Събрание Христо Калфовъ бива натоваренъ да състави ново правителство. Неговите кандидати били малко известните политически лица: Генералъ Русевъ, Бешковъ, Василевъ, Нешевъ или Янчулевъ, Фетфаджиевъ, Дяковичъ, Проф. Арнаудовъ, Генералъ Бойдевъ и Филиповъ. Това предложение не се приело отъ Регентитѣ и Божиловия кабинетъ отново продължилъ дейността си.
- На 1 Юний 1944 бѣ съставено ново Правителство въ следния съставъ:

Министъръ Председателъ:	Иванъ Багряновъ	Убитъ отъ комунистите
Вншнитѣ Работи:	Петъръ Драгановъ	Убитъ отъ комунистите
Внтрешнитѣ работи:	Проф. Д-ръ Алек. Станишевъ	Убитъ отъ комунистите
Отбраната:	Генералъ Руси Русевъ	Убитъ отъ комунистите
Търговията:	Христо Василевъ	15 години затворъ
Земедѣлието:	Дончо Костовъ	Оправданъ
Отъ 12VI 1944:	Руси Русевъ	Доживотенъ затворъ
Финанситѣ:	Димитъръ Савовъ	15 години затворъ
Правосѣдието:	Руси Русевъ	Доживотенъ затворъ
Отъ 12 VI 1944:	Александъръ Сталиски	Убитъ отъ комунистите
Просвѣтата:	Проф. Михайлъ Арнаудовъ	Доживотенъ затворъ
Транспорта:	Инж. Борисъ Колчевъ	Убитъ отъ комунистите
Общественитѣ Сгради:	Славейко Василевъ	Самоубилъ се.

- Презъ Юний 1944 малкотонамираши се въ България войски напуската страната. Въ Варна Съветския сѣюзъ отваря консулство.
- Въ Ялта, третитѣ Западни сили раздѣлятъ България на сфери на влияние, като 75% бѣ дадена на Съветитѣ и 25% на Англо-американцитѣ.
- На 2 Августъ 1944 Чърчилъ държи въ Парламента арогантна речъ противъ България като иска жестоко наказание на "дивитѣ българи".
- На 14 Августъ 1944 Правителството изпраща Стойчо Мошановъ, Полковникъ Желѣзковъ, Иванъ Станчевъ и Любенъ Божковъ въ Анкара да преговарятъ за миръ съ Западнитѣ сили. Мисията имъ се протака и бива саботирана отъ нѣкои български политически емигранти въ Близкия Истокъ.
- Къмъ лѣтото на 1944 комунисти и други партизани /лѣви земеделци/ въ България, Македония и Тракия не надминаваха 4,000 души. Тѣхната дейность бѣ незначителна.
- На 27 Августъ 1944 Регентитѣ приематъ опозиционитѣ политици: Мушановъ, Гичевъ, Буровъ, Гергиновъ, Павловъ и др. като имъ предлагатъ да образуватъ коалиционно правителство заедно съ лѣвитѣ партии. "Отечествения Фронтъ" отказва и подготвя генерална стачка и засилва контакта си въ войската.

- На 1 Септември 1944 Българските войски се оттеглят от Македония и Тракия, изпращани със сълзи от населението.
- На 2 Септември 1944 бѣ съставено ново Правителство въ следния съставъ:

Министъръ Председателъ:	Константинъ Муравиевъ	Доживотенъ затворъ
Вншнитѣ Работи:	Константинъ Муравиевъ	Доживотенъ затворъ
Внтрешнитѣ Работи:	Вергилъ Димовъ	Доживотенъ затворъ
Отбраната:	Генералъ Иванъ Мариновъ	Не сѣденъ /предателъ!/ Една година затворъ
Търговията:	Д-ръ Алекс.Гергиновъ.	Една година затворъ
Земедѣлието:	Христо Поповъ	Една година затворъ
Финансиитѣ:	Д-ръ Алекс.Гергиновъ	Една година затворъ
Правосѣдието:	Борисъ Павловъ	Една година затворъ
Просвѣтата:	Борисъ Павловъ	Една година затворъ
Транспорта:	Вергилъ Димовъ	Доживотенъ затворъ
Общественитѣ Сгради:	Стефанъ Даскаловъ	Една година затворъ
Безъ Портфейлъ:	Никола Мушановъ	Една година затворъ
Безъ Портфейлъ:	Димитъръ Гичевъ	Една година затворъ
Безъ Портфейлъ:	Атанасъ Буровъ	Една година затворъ

- На 5 Септември 1944 Молотовъ дава нота до Българския посланикъ въ Москва, че Съветския съюзъ обявява война на България.
- На 6 Септември България обявява война на Германия.
- На 8 Септември 1944 Съветскитѣ войски нахлуватъ въ България, повечето отъ тѣхъ Азиатски орди, посрѣщани отъ населението съ страхъ и враждебностъ, въпрѣки нареждането на правителството Съветскитѣ войски да се посрещатъ дружелюбно. Тѣхниятъ пътъ отъ Добруджа до София е осеянъ съ нечувани престѣпления и тероръ, подпомагани отъ вилѣщи тѣлпи отъ комунисти и криминални престѣпници, пуснати отъ затворитѣ.
- На 9 Септември 1944 съ помощта на Съветската войска, командувана отъ маршалъ Толбухинъ, предателя Генералъ Мариновъ съ нѣколко войскови части и нѣколцина партизани, арестуватъ законнитѣ Регенти, Правителство и хиляди и хиляди български граждани, повечето отъ които безмилостно избиватъ безъ сѣдъ и присѣда.
- На 9 Септември 1944 бѣ съставено ново Правителство въ следния съставъ:

Министъръ Председателъ:	Кимонъ Георгиевъ	Звенаръ
Вншнитѣ Работи:	Проф.Петко Стайновъ	Звенаръ
Внтрешнитѣ Работи:	Антонъ Юговъ	Комунистъ
Отбраната:	Генералъ Дамянъ Велчевъ	Звенаръ
Търговията:	Димитъръ Нейковъ	Социалистъ
Земедѣлието:	Ангелъ Павловъ	Земедѣлецъ
Финансиитѣ:	Проф.Петко Стояновъ	Неутралинъ
Правосѣдието:	Минчо Нейчевъ	Комунистъ
Просвѣтата:	Станчо Чолаковъ	Звенаръ
Транспорта:	Ангелъ Държански	Земедѣлецъ
Общественитѣ Сгради:	Борисъ Бумбаровъ	Земедѣлецъ
Народното Здраве:	Д-ръ Рачо Ангеловъ	Комунистъ
Социални Грижи:	Григоръ Чешмеджиевъ	Социалистъ
Пропагандата:	Димо Казасовъ	Звенаръ
Безъ Портфейлъ:	Добри Търпешевъ	Комунистъ
Безъ Портфейлъ:	Никола Петковъ	Земедѣлецъ

- На 20 Септември 1944 започватъ да действуватъ т.н. "Народни сѣдилища" съставени отъ партизани-комунисти, които осѣждатъ надъ 5,400 български граждани на смъртъ и хиляди и хиляди на други тежки наказания. Тѣзи "сѣдилища" сѣ безапелационни и осѣденитѣ на смъртъ сѣ екзекутирани сѣщия день.
- На 2 Февруарий 1945 сѣ осѣдени на смъртъ и сѣщия день екзекутирани: 3 Регенти, 2 Министъръ-Председатели, 23 Министри, 86 Народни Представители, 7 Царски Сѣветници. Безъ сѣдъ и присѣди сѣ избити по това време надъ 100,000 български граждани, други стотици хиляди сѣ хвърлени по затвори и конц-лагери.
- На 9 Септември 1944 започна новото робство на Българския народъ.

ПО СЛУЧАЙ 38 ГОДИНИ ОТЪ ПОРОБВАНЕТО НА РОДИНАТА

БЪЛГАРСКАТА НАЦИОНАЛНА ЕМИГРАЦИЯ ПО ЦЪЛИЯ СВЪТЪ ПОЧЕТЕ ПАМЯТЪТА НА

ПАДНАЛИТЕ ВЪ БОРБАТА ЗА СВОБОДА И НА ЖЕРТВИТЕ НА КОМУНИСТИЧЕСКИЯ

ТЕРОРЪ НА И СЛЕДЪ 9 СЕПТЕМВРИЙ 1944 ГОДИНА.

НЮ ЙОРКЪ, СЪЕДИНЕНИТЕ ШАТИ.

На 12 Септември 1982 по инициатива на Българския Национален Фронтъ в града се състоя Панахида в Украинската Катедрала в честъ и паметъ на всички наши братя, които дадоха живота си за свободата на България противъ безбожния комунизъм. Панахидата бѣ отслужена отъ Митрополитъ Базилевски въ съслужение на свещеници и Църковния хоръ. Предъ олтаря бѣха знамената на С.А.Ш.и България, държани отъ Петъръ Николовъ и Димитъръ Строжановъ. Присъствуваха много емигранти и представители на поробени отъ комунизма приятелски намъ нации.

Следъ Панахидата, въ Църковната зала бѣ сложена Братска трапеза, на която се раздаде просфора, жито и вино за Богъ да прости. Подходяше за случая слово каза Д-ръ Иванъ Дочевъ. Отъ страна на приятелскитѣ народи говориха: Хорстъ Улихъ - Председателъ на Комитета на Поробенитѣ Народи, Хабибъ Майаръ - Представителъ на Афганистанскитѣ Борци за Свобода, Ернестъ Хока - Председателъ на Унгарскитѣ Борци за Свобода, Д-ръ Едвардъ Рубель - Председателъ на Естонскитѣ Ветерани и Генералъ Никола Назаренко - Атаманъ на Казацитѣ.

Панахидата бѣ изнесена съ голѣми успѣхъ благодарение на отзивчивостта на националната ни емиграция въ Ню Йоркъ и комитета по организирането: Колю Кондовъ, Петъръ Николовъ, Трайко Гоговъ, Димитъръ Строжановъ и Петко Комитовъ.

МАДРИДЪ, ИСПАНИЯ.

На 12 Септември 1982 по инициатива на Българския Национален Фронтъ в града и организирана отъ нашия дѣнѣ представителъ Енрико дель Белло се състоя Панахида въ паметъ на блаженопочившия нашъ ЦАРЬ БОРИСЪ III и на хилядитѣ наши братя и сестри жестоко избити отъ комуниститѣ въ Родината следъ 9 IX 1944.

Панахидата бѣ отслужена въ Православния Храмъ Св.Георгий въ присъствието на Негово Величество Царъ Симеонъ II и на много наши емигранти отъ града. Следъ Панахидата Негово Величество разговаря съ всички присъствуващи.

РИМЪ, ИТАЛИЯ.

По инициатива на Българската Лига за Правата на Човѣка и Помощния Комитетъ на Българскитѣ Политически Емигранти въ Италия, на 12 Септември 1982 бѣ отслужена Божествена Панахида отъ отецъ Д-ръ Софрановъ въ паметъ на всички жертви на червения тероръ въ България. Присъствуваха всички нови емигранти отъ лагера Латина и много отъ нашата емиграция въ Римъ и околноститѣ.

Следъ Панахидата бѣ сложена Братска трапеза, на която каза прочувствено слово Д-ръ Димко Статевъ. Той даде изразъ на чувствата на всички български патристи, които никога не ще забравятъ хилядитѣ мъченици и никога не ще простятъ на комуниститѣ-палачи.

САНТЯГО ДЕ ЧИЛИ, ЧИЛИ.

На 12 Септември 1982 въ Православния Храмъ "Св.Богородица" по починъ на клона на Българския Национален Фронтъ се отслужи Панахида за всички наши братя избити отъ комуниститѣ въ Родината следъ 9 Септември 1944 година.

Панахидата бѣ отслужена отъ отецъ Венцеславъ въ присъствието на всички български политически емигранти въ града. Подходяше слово каза нашиятъ представителъ Иванъ Филиповъ.

ЛОНДОНЪ, АНГЛИЯ.

На 15 Септември 1982 по починъ на националнитѣ емигранти въ града Негово Високопреосвещенство Архимандритѣ Григорий, нѣкогашенъ дяконъ на Негово Светейшество Екзархъ Стефанъ I, а сега Глава на Свободнитѣ Български Църкви въ Европа, отслужи въ Православната Църква "Успение Богородично" света Литургия и Панахида за упокоение душитѣ на всички свидни български жертви на атеистичния комунизъмъ.

Присътствуваха множество български емигранти и представители на братски намѣ поробени отъ комунизма народи.

МЮНХЕНЪ, ГЕРМАНИЯ.

По покана на Свободната Православна Църква "Св.Иванъ Рилски" въ града, Н.В. П. Архимандритѣ Григорий отслужи Божествена Панахида на 30 Септември 1982 при стечение на националнитѣ ни емигранти отъ града и околността, въ память на хилядитѣ наши братя и сестри, избити най-жестоко отъ комунистическитѣ палачи.

Негово Високопреосвещенство ни пише: "Също така се помолихме и за Духовния ни Кормчия на Светата ни Църква Екзархъ Стефанъ I, за блаженопочившия незабравимъ нашъ Царъ Борисъ III Обединителъ, на чието погребение азъ участвувахъ въ храма "Св.Александъръ Невски" и въ Рилската Света Обитель, за убития въ Лондонъ отъ комуниститѣ Марковъ и Симеоновъ и за непрежалимия мой братъ Иеромонахъ Йаковъ, както и за починалия възлюбленъ събратъ въ Господа Протоиерей Василь Михайловъ. Следъ Панахидата произнесохъ обявеното въ поканата слово на тема: "Църква и политика".

Комуниститѣ отъ България, заедно съ тѣхнитѣ купени гурбетчий съ гаменски похвати се опитаха да саботиратъ тази общобългарска инициатива. Особено се отличиха съ подлитѣ си постъпки комунистическитѣ агенти Й.Р.и С.С.отъ Мюнхенъ. Разбира се, истинскитѣ емигранти съ презрение отминаватъ тѣзи провокации, било отъ агенти-провокатори, било отъ членове на "културни дружества или църковни общини" изникнали като гъби и щедро субсидирани отъ комунистическото консулство въ града.

ИЪНГСТАУНЪ, СЪЕДИНЕНИТѢ ШАТИ.

Въ память на незабравимитѣ жертви дадени въ България следъ 9 Септември 1944 година и тази година въ Македоно-Българската Църква "Св.Духъ" се отслужи Света Панахида, като също се прочете Заупокойна Молитва за О'Бозе почившия нашъ Царъ Борисъ III Обединителъ.

Следъ Панахидата благоговейниятъ нашъ отецъ Кирилъ Антонов каза прочувствено слово като припомни на богомолцитѣ за тѣхния дългъ къмъ поробената ни отъ комуниститѣ Родина.

МЕЛБЪРНЪ, АВСТРАЛИЯ.

Българската Църква "Св.Иванъ Рилски", съвмѣстно съ Българскитѣ национални организации устройха на 12 Септември 1982 въ Руската Катедрала Панахида въ честъ и память на жертвитѣ при установяване на комунистическия режимъ въ България, както и за всички избити следъ тази дата, борци за правда и свобода на Родината.

Траурното тържество бѣ скромно, но внушително, проведено съ твърдата вѣра на присътстващитѣ, че пламъка на запаленитѣ имъ свещици ще отнесе въ небесата молбитѣ имъ за упокоение душитѣ на покойницитѣ и за по-добра съдба на Родината и страдащитѣ тамъ наши братя отъ натрапения имъ комунистически режимъ.

АРНЕМЪ, ХОЛАНДИЯ.

На 28 Августъ 1982 въ Руската Православна Църква "Св.Богородица" по починъ на Българския Националенъ Фронтъ се отслужи Панахида въ память на хилядитѣ жертви въ България на кървавия комунизъмъ. Също се прочете Заупокойна Молитва по случай 39 години отъ кончината на славния нашъ Царъ Борисъ III Обединителъ.

Присътствуваха членовѣтѣ на малката ни колония въ града, а също и доста наши приятели-емигранти: руси, сърби и унгарци. Накрая Председателя на нашата Организация Петъръ Цанковъ каза високо патриотично слово.

ЧИКАГО, СЪЕДИНЕНИТЪ ШАТИ.

На 12 Септември 1982 по инициатива на Българския Национален Фронтъ в града се състоя традиционната Тържествена Панахида в памет на 100,000 жертви на кървавия комунизъм следъ зловещата дата 9 Септември 1944. Панахидата се състоя в Православната Катедра "Св.Троица", където клонът прави тѣзи служби вече 30 години наредъ. Прочетена бѣ също и Заупокойна Молитва за любимия нашъ Царь Борисъ III Обединителъ и за всички наши съграждани починали далечъ отъ Роденъ край.

Следъ Панахидата бѣ раздадено жито, просфора и вино в Църковния салонъ, гдето Д-ръ Георги Паприковъ каза подходяще за случая слово. В единъ ресторантъ бѣ сложена Братска Трапеза, на която присѣдстваха много български емигранти.

ФРАНКФУРТЪ, ГЕРМАНИЯ.

На 12 Септември 1982 се направи скромна Панахида в Православния Храмъ "Св.Матей" за упокоение душитѣ на хилядитѣ мъченически избити наши сънародници по време на болшевишкия превратъ на 9 Септември 1944 и следъ него.

Също и за многото други жертви, дадени отъ българския народъ, в продължение на 38 години кърваво управление на чуждитѣ агенти в нашата Родина. При това управление бѣ унищоженъ цвѣта на нашата нация.

ТОЛЕДО, СЪЕДИНЕНИТЪ ШАТИ.

На 12 Септември 1982 в Българския Православенъ Храмъ "Св.Георгий Победоносецъ" по починъ на клонът на Българския Национален Фронтъ се отслужи отъ отецъ Венцеславъ Димитровъ Възпоменателна Панахида в памет на жертвитѣ на народа ни избити отъ кървавия комунизъмъ отъ 1944 година, та и до днесъ.

Следъ Панахидата се каза подходяще слово и се изпя "Вѣчная Паметъ".

ДЕТРОЙТЪ, СЪЕДИНЕНИТЪ ШАТИ.

На 12 Септември 1982 благоговейниятъ нашъ отецъ Георги Николовъ отслужи Панахида в Македоно-Българската Църква "Св.Павелъ" в памет на всички наши братя и сестри, жестоко избити отъ комуниститѣ в България преди 38 години.

Отецъ Георги Николовъ е първиятъ нашъ свещеникъ в чужбина, който още отъ 1951 година поддържа тази традиция и всѣка година провежда в своя храмъ тази общо-българска Панахида. Хвала нему и нека той да бѣде примѣръ за останалитѣ наши свещеници-емигранти! А комунистическитѣ попове в чужбина да не забравятъ, че скоро ще дойде и за тѣхъ Видовъ день!

БИЛБАО, ИСПАНИЯ.

По инициативата на Българския Национален Фронтъ в града, на 12 Септември 1982, малката българска колония се събра в Църквата "Кармела дель Бегоня" за да присѣдствуватъ на скромната Панахида в памет на хилядитѣ наши сънародници жестоко избити отъ комуниститѣ в Родината.

За значението на този день каза кратко слово Председателя на клонът на Б.Н.Ф. в града Иванъ Ивановъ. Следъ това се сложи Братска трапеза.

БЪФАЛО, СЪЕДИНЕНИТЪ ШАТИ.

На 12 Септември 1982 в Православния Храмъ "Св.Георги" клонът на Българския Национален Фронтъ устрои Възпоменателна Панахида в честъ и памет на стотицитѣ хиляди български граждани жестоко избити отъ комуниститѣ на и следъ 9 Септември 1944 година. Също бѣ прочетена Заупокойна Молитва за незабравимия нашъ Царь Борисъ III Обединителъ и за всички наши съграждани починали, далечъ отъ Роденъ край. Присѣдстваха много български емигранти отъ града, а също дошли отъ Канада и други близки градове.

Следъ Панахидата в Църковния салонъ се сложи Братска Трапеза на която Председателя на клонът Мирс Герговъ каза високо патриотично слово за тази Общобългарска задушница. Голѣма група от богомолцитѣ посѣтиха гроба на българския патриотъ Василь Динчевъ, където се помолиха и запалиха по една свещица.

САНЪ ДИЕГО, КАЛИФОРНИЯ, СЪЕДИНЕНИТЪ ШАТИ.

На 12 Септемврий 1982 въ Православния Храмъ "Св.Георги" по починъ на клона на Българския Националенъ Фронтъ се състоя скромна Панахида въ паметъ на нашитъ братя и сестри избити от комуниститъ въ България на и следъ най-мрачната дата въ Българската история, 9 Септемврий 1944 година.

Следъ Панахидата се сложи Братска трапеза за Богъ да прости.

ФЕНИКСЪ, АРИЗОНА, СЪЕДИНЕНИТЪ ШАТИ.

На 12 Септемврий 1982 по инициатива на Българския Националенъ Фронтъ въ града, се отслужи Панахида въ Православния храмъ "Св.Никола" за почитане паметъта на героитъ дали живота си въ борбата противъ комунизма за свобода на България. Присъствуваха много български национални емигранти и представители на други поробени отъ комунизма народи.

Следъ Панахидата Председателя на Клона Георги Д.Антоновъ каза подходяще слово.Раздаде се жито, просфора и вино за Богъ да прости.

НИАГАРА ФАЛСЪ, КАНАДА.

На 12 Септемврий 1982 по инициатива на Настоятелството на Българската Църква "Св.Иванъ Рилски" и отъ клоноветъ на Българския Националенъ Фронтъ на Торонто и Ниагара Фалсъ и тази година се отслужи традиционната Панахида въ Православния нашъ храмъ "Св.Иванъ Рилски" въ градчето Ниагара Фалсъ въ паметъ на героитъ паднали въ борбата противъ комунизма, а също и за тѣзи наши съграждани починали далечъ отъ Роденъ край. Панахидата бѣ масово посетена отъ българскитъ емигранти отъ града, околноститъ и отъ Торонто.

Панахидата бѣ отслужена отъ многоуважаемия нашъ отецъ Тома Кобаковъ въ съслужение на Църковния хоръ, като следъ службата Отеца произнесе високо патриотично и назидателно слово, като заклейми поробителитъ на Българския народъ. Той апелира къмъ българскитъ емигранти да бѣдатъ на щрекъ, когато видятъ, че комуниститъ сж изпратили отъ България комисари да разбиватъ духа на емигрантитъ.

Следъ службата въ Църковния салонъ се сложи Братска Трапеза за Богъ да прости, благословена отъ Отеца. Презвитера Екатерина издекламира "Покойници" и всички изпѣха "За многая лѣта" за живитъ борци противъ комунизма. Инж. Ангелъ Гандерски, Председателъ на клона Торонто, благодари на всички присъствуващи и специално на отецъ Кобаковъ за неговата неуморима дейность въ полето на народното дѣло за свободата на България.

АКРОНЪ, СЪЕДИНЕНИТЪ ШАТИ.

На 19 Септемврий 1982 въ Българската Православна Църква "Св.Тома" по починъ на Българския Националенъ Фронтъ се отслужи Заупокойна Панахида въ паметъ на всички избити наши братя и сестри отъ комуниститъ следъ 9 Септемврий 1944 год., отслужена отъ отецъ Христо Христовъ въ съслужение на отецъ Дамянъ и още двама епитропи.

Присъствуваха много български емигранти, между които личаха: Д-ръ Георги Табаковъ, Инж. Димитровъ, Сашо Дочевъ, семейство Какачеви и др. Следъ Панахидата се раздаде просфора, жито и вино въ Църковния салонъ, където Георги Петровъ, председателъ на Кливелавдъ каза вдъхновено слово по случай тази българска задушница.

ЛОУЕРЪ ХЪТЪ, НОВА ЗЕЛАНДИЯ.

На 19 Септемврий 1982 по инициатива на Българския Националенъ Фронтъ бѣ отслужена Панахида въ единъ Православенъ храмъ въ паметъ на хилядитъ наши братя избити отъ комуниститъ. Присъствуваха малцината емигранти отъ този край.

Накрая Председателя на клона Ангелъ Георгиевъ каза кратко слово

ЛОСЪ АНДЖЕЛЕСЪ, СЪЕДИНЕНИТЪ ШАТИ.

На 28 Августъ 1982 въ Православния Храмъ "Св.Георги" се отслужи Панахида за О'Бозе почившия нашъ Царь Борисъ III Обединитель, по случай 39 години отъ Неговата кончина.

На 12 Септември 1982 въ Българския Храмъ "Св.Георги" достопочтения нашъ отецъ Антимъ Еневъ отслужи Панахида за всички наши братя и сестри жестоко избити отъ комунистите въ Родината ни. Панахидите бѣха добре посетени отъ българската емиграция. Следъ Църковните служби Отецъ Еневъ каза високопатриотично слово.

ПАРИЖЪ, ФРАНЦИЯ.

На 19 Септември 1982 по починъ на "Български Гласъ" бѣ организирана въ Руската Православна Катедрала "Св.Александъръ Невски" Възпоменателна Панахида въ паметъ на незабравимия нашъ Царь Борисъ III Обединитель, на 100,000 жертви на кървавия комунизъмъ, между които Князь Кирилъ, Христо Калфовъ, Димитъръ Гичевъ, Митрополитъ Борисъ Неврокопски, Георги Марковъ и всички знайни и незнайни български герои.

В связи с 38 годовщиной
прихода к власти в Болгарии
коммунистов
в Св. Александро-Невском
соборе (рю Дарю)
в воскресенье 19 сентября
в 12 ч. будет отслужена
панихида по болгарскому царю

Борису III

и всем жертвам коммунизма
в Болгарии.

Панихида организована
болгарским журналом
«Български глас».

Тържествената Панахида бѣ отслужена отъ отецъ Анатолий въ съслужение на още трима свещеници и шестъ дякони и съ участието на Църковния хоръ. Присѣтствуваха надъ 100 души български емигранти и представители на братски намъ поробени народи. Следъ Църковната служба отецъ Анатолий каза високо патриотично слово заклеимявайки безбожния комунизъмъ.

Раздадени бѣха на присѣтстващите броеве отъ разнитъ емигрантски списания. Въ Руския емигрантски вестникъ се даде съобщение за Панахидата, като мнозина руски емигранти сѣщо присѣтствуваха на това траурно български тържество.

Въ Парижъ комунистическата българска амбасада сѣщо, както въ други градове въ чужбина, се опитва да основе "църковна община", което е едно шпионско гнѣздо въ Френската столица.

ОТАВА, КАНАДА.

На 12 Септември 1982 клона на Българския Националенъ Фронтъ "Горяни" организираха Тържествената Панахида въ Православния Храмъ "Св.Богородица" въ паметъ на всички наши братя и сестри избити отъ червените тирани въ Родината. Панахидата бѣ отслужена отъ достопочтения нашъ отецъ Северъ въ присѣтствието на цѣлокупната наша емиграция, наши приятели отъ другите поробени страни и канадски официални лица. Получени бѣха сѣщо съчувствени писма и телеграми отъ разни политици.

Следъ Панахидата се сложи Братска Трапеза за Богъ да прости, на която говори специалния пратеникъ на Миѣистъра г. Мишель Ламуро, който заклеими кървавия атеистиченъ комунизъмъ и похвали българската емиграция, която се бори за свободата на поробената си Родина. Председателятъ на "Горяни" Димитъръ Николовъ каза заключителна речъ съ която благодари на говорителя и на всички, които взеха участие въ това траурно всебългарско тържество.

На 6 Септември 1982 клона "Горяни" заедно съ братята поляци и руси, организираха Протестни Събрания и Панахиди предъ вратите на съответните легации. Предъ Българската комунистическа легация отецъ Дмитрий Северъ извърши Божествената Служба за всички жертви на кървавия комунизъмъ, а представителя на Поробените Народи Г. Пишулски каза на английски възторжено слово. Председателятъ на "Горяни" Димитъръ Николовъ държа речъ на български изобличавайки престапните деяния на поробителите на Родината ни - комунистите.

Въпрѣки заплахите на комунистическия амбасадоръ Стефанъ Станевъ, че "щѣлъ да смаже всички емигрантски банди", ако продължавали Горяните да го безпокоятъ и въпрѣки неговите официални протести предъ Канадиското правителство нашата национална емиграция и тази година извърши своя дългъ спрѣмо поробената ни Родина.

КАЛГАРИ, КАНАДА.

На 11 Септември 1982 в Калвинистката Църква, Българския Национален Фронт устрои Панахида за избитите наши братя и сестри от комунистите в България, посетена от цялокупната българска емиграция.

След Панахидата Председателят на Клона Калгари Д-р Борис Ганчев каза подходящо слово за нашия дълг спрямо поробената наш народ. След обяд цялото множество от богомолци се събраха на пикник, где то се сложи Братска трапеза.

МОНСТЕРЪ, ГЕРМАНИЯ.

На 1 Ноември 1982 по почин на Българските политически емигранти в града се устрои Възпоменателна Панахида в чест и памет на хилядите наши братя и сестри убити от комунистите след 9 Септември 1944 година. Панахидата бѣ отслужена в една Протестантска Църква от пастор Шант, при стечение на цялата ни емиграция и много наши гости: германци, сърби, хървати и поляци. Накрая нашият съотечественик Кирил Йорданов изнесе подходящо слово на български и нѣмски за значението на този ден за поробената Българска народ. Раздадено бѣ жито.

ТОРОНТО, КАНАДА.

На 12 Септември 1982 Българската Лига за Правата на Човѣка "Васил Левски" подготви в Македоно-Българската Църква "Св.Тройца" Панахида за избитите наши братя в Родината. В тази Църква за повече от 30 години се правѣха тѣзи Панахиди от незабравимия наш покойник отец Михайлов.

Тази година председателя на Църковната Община, присвоявайки си прерогативите на свещеник, се стараше по-всѣкакъв начин да се осуети този общобългарски траурен ден. Благодарение на нѣкои членове на Църквата Панахидата се направи, като свещеника - новопристигнал - измѣри от олтаря нѣкаква молитва, без никой да го разбере нищо!

Председателят на Лигата Борис Димитров възмутен от това безличие и подигравка, помоли всички богомолци да отидат на гробищата и запалят по една свѣщица над гробовете на починалите наши другари далеч от Роден край. Там той произнесе високо патриотично слово и заклейми опитите на комунистическите консули да се опитват и чрез Църквата да спират всѣкакви национални прояви.

БЪЛГАРСКА ЕМИГРАНТСКА ЛИТЕРАТУРА

ПОЛОВИНЪ ВЪКЪ БОРБА ПРОТИВЪ КОМУНИЗЪМА ЗА СВОБОДАТА НА БЪЛГАРИЯ

Автор: Д-р Иван Дочевъ.

На Английски езикъ, 188 стр., мека подвързия, цена 12 долара, вкл. пощенските разноски.

Книгата е един исторически документъ описващ борбата на българските националисти против комунизма в Родината и в чужбина. Дадени сѣ неизвестни факти, примѣлчавани до сега, за комунистическите правоти, терора, затворите, съпротивата на Горяните и пр. в продължение на последните 50 години.

Тази книга е единствената излязла до сега в чужбина от този род и е препоръчително, след като се прочете, да се подари на мѣстната или университетска библиотека, за да може Западната публика да бѣде правилно осведомена за събитията в България.

Доставя се чрез: BULG. NAT. FRONT. P.O. BOX 1204 GCS
NEW YORK, N.Y. 10017 U.S.A.

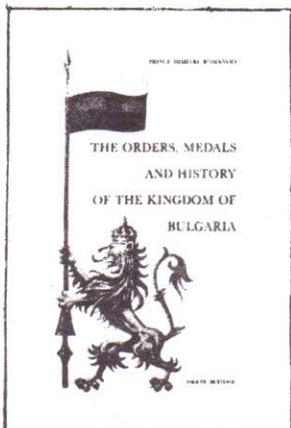
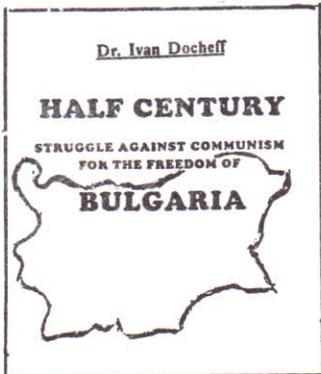
ОРДЕНИТЕ, МЕДАЛИТЕ И ИСТОРИЯТА НА ЦАРСТВО БЪЛГАРИЯ.

Автор: Князь Димитрий Романовъ.

На Английски езикъ, 175 стр., твърда подвързия, цена 25 долара, вкл. пощенските разноски.

Луксозно издание от правнука на брата на Руския Император, отлично описание с много цѣтн снимки от Царските Български Ордени и Медали. Уникално издание от тази родъ. Доставя се:

BALKAN HERITAGE. Engvej 5. 2960 RUNGSTED KYST, DENMARK.

ЕМИГРАНТСКИ ЖИВОТЪ И ПРОЯВИ.

СВЪТОВЕНЪ КОНГРЕСЪ НА АНТИБОЛШЕВИШКИЯ БЛОКЪ НА НАРОДИТЪ.

Отъ 24-26 Септември 1982 въ Лондонъ се проведеха Световнитъ Конгеси на Антиболшевишкия Блокъ на Народитъ и на Европейския Съветъ за Свобода, съ участието на 222 делегати отъ 26 поробенни отъ комунизма народи и отъ 302 отъ Свободнитъ страни. Заседанията се провеждаха въ грамадната зала на Империялъ хотелъ въ центъра на града, украсена съ знамената на всички участвуващи народи. Говорители бѣха най-виднитъ представители на политическия животъ въ Англия, С.А.Щ., Швеция, Германия, а също и много отъ поробенитъ отъ комуниститъ нации.

Презъ тѣзи четири дни се изнесоха много прес-конференции, изнесоха се 33 доклада отъ представителитъ на поробенитъ страни, изработиха се резолюции въ които главно се наблѣгна, щото Западнитъ сили да престанатъ съ "Детанта" съ Съветския съюзъ, да спратъ всички доставки на стратегически материали, икономически помощи, и главно да се откажатъ отъ строежа на прословутия газопроводъ за Запада.

Изра се ново Настоятелство начело съ Проф. Ярославъ Стецко, бившъ Министъръ Председателъ на Свободна Украйна. Въ Почетния Комитетъ участвуватъ: Н.И. Величество Ото Хабсбургски, Сенаторъ Бери Голдуатеръ, Генералитъ: Съръ Валтеръ Уокеръ - Англия, Джонъ Синглаубъ, Робертъ Ричардсонъ, - С.А.Щ., Даронъ Бентингъ - Холандия, Адриано Брачи - Италия, Алефо Сантосъ - Филипинитъ и пр.

На централния Лондонски прощадъ "Трафалгаръ" бѣ проведенъ грамаденъ митингъ отъ хиляди участници съ много плакати и знамена, където бѣ направена и Църковна служба отъ свещеници отъ разнитъ деноминации. Положи се венецъ на Паметника на Британския Незнаенъ войнъ. На края на Конгреса бѣ уреденъ грамаденъ банкетъ, на който поднесоха приветствията си представителитъ на Свободнитъ Западни страни.

България бѣ отлично представена отъ Д-ръ Иван Банковски, който изнесе доклад, поздравление и дълго интервю съ журналиститъ. Представителъ бѣ също и Д-ръ Димко Статевъ, Председателъ на Българската Лига за Правата на Човѣка.

Майоръ Г.Щ. Д-ръ Иванъ Банковски бѣ избранъ за Представителъ на България въ Централния Съветъ на Антиболшевишкия Блокъ на Народитъ.

КОНГРЕСЪ НА БЪЛГАРСКАТА ЛИГА ЗА ПРАВАТА НА ЧОВѢКА.

Единадесетиятъ Световенъ Конгресъ на Българската Лига за Правата на Човѣка се състоя на 9 и 10 Октомври 1982 въ Волфратсхаузенъ до Мюнхенъ съ представители отъ Италия, Германия, Швейцария, Австрия и Белгия. Присѣтствуваха 60 делегати и многобройни гости. Конгреса бѣ откритъ съ "Шуми Марица", следъ което поднесоха поздравленията си представители на Германскитъ власти, на сродни намъ организации отъ поробенитъ народи и многобройни български емигранти. Откриването на Конгреса приключи съ рефератъ отъ Д-ръ Христо Огняновъ на тема: "Д-ръ Петъръ Беронъ, носителъ на Западни идеи и борецъ за човѣшки права".

Въ дѣловитъ заседания на Конгреса бѣха разгледани докладитъ за дейността на Организацията презъ изтеклата година, като бѣха предложени инициативи за бъдеща дейностъ. Въ своето слово, Председателтъ Д-ръ Димко Статевъ припомни задачитъ на Лигата, която издирва и представя до Обединенитъ Народи всички несправедливости на комунистическия режимъ въ България, а също и разобличава всички нарушения по спогодбата въ Хелзинки относно терористическия акции, подпомагани отъ Българското комунистическо правителство отъ международенъ мащабъ. Въ взетата резолюция, между другото се казва:

"Понеже Българския народъ е насилствено лишенъ отъ свобода и българската държава отъ независимостъ. Понеже основитъ на Човѣшкитъ права на българскитъ граждани сѣ потъпкани...

Ние деномираме доставкитъ на зърнени храни, на машинни съоръжения, на консумативни блага и технически познания за която и да е комунистическа държава, и особено за Съветския съюзъ..."

Изра се ново Настоятелство въ съставъ: Председателъ Д-ръ Димко Статевъ, Секретаръ-Касиеръ Д-ръ Коста Тодоровъ, Членъ Георги Атанасовъ, Контролна Комисия: Бистра Балабанова и Емилъ Ковачевъ.

ЧЕСТВУВАНЕ СЕДМИЦАТА НА ПОРОБЕНИТЪ НАРОДИ ВЪ НЮ ЙОРКЪ.

На 18 Юлий 1982 Седмицата се откри съ Тържествена Служба в Катедралата "Св. Патрик" при стечение на хиляди участници, следъ което се състоя грамадна манифестация, въ която участваха съ своитѣ национални знамена емигранти отъ поробенитѣ отъ комунизма народи: Афганистанъ, Азербейджанъ, България, Бѣлорусия, Камбоджа, Кримскитѣ Татари, Козакия, Хърватско, Куба, Чехия, Германия, Естония, Грузиния, Унгария, Лаосъ, Латвия, Северенъ Кавказъ, Кореа, Виетнамъ, Полша, Румъния, Словакия, Словения, Тибетъ, Туркестанъ и Украйна.

Маршалъ на Манифестацията бѣ Народния Представителъ Лари Макъ Доналдъ. На чело на колоната бѣха Почетния Председателъ на Б.Н.Ф. Д-ръ Иванъ Дочевъ и Председателя на Комитета Хорстъ Улихъ. България бѣ представена отъ внушителна група начело съ: Никола Стояновъ, Колю Кондовъ, Петъръ Николовъ и Трайко Гоговъ. Знаменосецъ бѣ Димитъръ Строжановъ.

Въ 12 часа по обѣдъ въ Централния Паркъ се състоя внушителенъ Митингъ на който говориха Народнитѣ Представители: Лари Макъ Доналдъ, Марио Биаджи, Вилиамъ Грийнъ и Д-ръ Иванъ Дочевъ. За първи пътъ следъ 22 години чествуване на тази Седмица Президента на Съединенитѣ Щати Регънъ свика Конференция въ Бѣлия Домъ, където

подписа и прочете своята Декларация, провъзгласявайки тази Седмица за Американски Националенъ Празникъ.

На 23 Юлий 1982 въ Естонския Домъ се състоя Събрание на Представителитѣ на Поробенитѣ Народи, където се прочетоха Декларациитѣ на Президента и на всички Губернатори и Кметове, които издадоха тѣзи документи за тази Седмица.

БЛАГОДАРСТВЕНО ТЪРЖЕСТВО КЪМЪ ЦАРСТВО БЪЛГАРИЯ ОТЪ РУСКИТЪ ЕМИГРАНТИ.

На 23 и 24 Юлий 1982 въ Младежкия лагеръ на Организацията на Рускитѣ Емигранти, намиращъ се въ Еленсвилъ, щата Ню Йоркъ се състоя грамадно тържество въ честь и благодарностъ къмъ Царство България отъ страна на Рускитѣ емигранти.

Както се знае, следъ заграбването на властта отъ болшевикитѣ въ Русия, грамадна частъ отъ населението бѣ жестоко избито отъ червенитѣ узурпатори. Малка частъ успѣ да се спаси следъ героични сражения съ червенитѣ банди, първо въ Галиполи, а после главно въ България. Царското правителство на България посрѣшна бойцитѣ противъ болшевизма като родни братя и имъ даде всички права като на български граждани.

Следъ 9 Септемврий 1944, когато нахлуха въ България червенитѣ поробители, почти всички руски емигранти грабнаха оръжие да се сражаватъ противъ комуниститѣ. Мнозина отъ тѣхъ падаха на бойното поле, други емигрираха въ задокоеанскитѣ страни. Една отъ най-големата тѣхна колония е въ Съединенитѣ Щати, гдето тѣ иматъ свои Църкви, Семинарии, разни дружества и организации: културни, политически, младежки, военни и пр.

На 23 Юлий 1982 вечерта бѣ проведена Заря съ Церемоний подъ командата на Комендира Василъ Жуковъ и Началникъ Щаба Владимиръ Николовъ. Отслужена бѣ Молитва за всички паднали въ бранъ за Родината. На другия ден се състоя Тържествена Служба при участието на хиляди руски емигранти и гости. Следъ приветствената речъ предъ множеството Д-ръ Иванъ Дочевъ окачи Българскитѣ трицветѣ на Руското бойно знаме. Отъ името на Българския Националенъ Фронтъ бѣха наградени съ нашия Златенъ Орденъ Командиритѣ: Василъ Жуковъ и Владимиръ Николовъ, като отъ тѣхна страна бѣха поднесени Златнитѣ Ордени на Рускитѣ Бойци на Д-ръ Иванъ Дочевъ и на Д-ръ Георги Паприковъ.

ПАНАХИДИ ПРЕДЪ КОМУНИСТИЧЕСКИТЕ ЛЕГАЦИИ.

На 6 Септември 1982 клона на Българския Национален Фронт "Горани" в Отава, заедно с наши братя от другите поробени от комунистите страни: Унгария, Полша, Чехия, Украйна и Словакия организираха Божествени Панахиди предъ комунистическия легации на България, Полша и Съветския съюз. Службата бѣ извършена отъ отецъ Димитрий Северъ предъ вратитѣ на легациитѣ и при стечение на стотици и стотици емигранти отъ поробенитѣ отъ комунизма страни.

Въсторжено слово държа Председателя на Организацията на Поробенитѣ Народи Т. Пашулски, а предъ Българската легация каза слово против поробителитѣ на нашата Родина Председателя на Горанитѣ Димитъръ Николовъ.

Българскиятъ комунистически амбасадоръ Стефанъ Станевъ, секретаря Александър Христовъ, безкултурното аташе Петъръ Трънски и редактора на "Кръгозори" Божиловъ поглеждаха плахо до спуснатитѣ пердета на легацията и трепереха за животеца си. Преди това, тѣ заплашваха българскитѣ национални емигранти, че "щѣли да се справятъ съ тѣхъ"! Тази демонстрация, обаче, доказа, че тѣ не се намиратъ въ комунистическа България, а въ свободна Канада, където всѣки има право на протестъ и свобода.

ЧЕСТВУВАНЕ 26 ГОДИШНИНАТА ОТЪ УНГАРСКАТА РЕВОЛЮЦИЯ ВЪ НЮ ЙОРКЪ.

На 24 Октомври 1982 Унгарскитѣ Борци за Свобода съ Председателъ Ернестъ Хока, организираха въ Вагнеръ Холъ, Възпоменателно Тържество по случай 26 години отъ славната Унгарска Революция, посетено отъ хиляди емигранти.

Следъ фолклорната програма, говорители бѣха: Губернатора на Ню Йоркъ Марио Комо, Народниятъ Представителъ Вилиамъ Гринъ и Почетния Председателъ на нашата Организация Д-ръ Иванъ Дочевъ.

При специална церемония Д-ръ Иванъ Дочевъ бѣ награденъ съ Златния Орденъ на Унгарскитѣ Бойци за Свобода за неговитѣ дългогодишни заслуги въ борбата на поробенитѣ народи за свобода.

"МИТИНГЪ ЗА СВОБОДАТА" НА АНТИБОЛШЕВИШКИЯ БЛОКЪ НА НАРОДИТЕ ВЪ ТОРОНТО.

На 30 Октомври 1982 на площада "Натанъ Филипъ" съ състоя грамаденъ митингъ организиранъ отъ Антиболшевишкия Блокъ на Народитѣ съ участието на емигранти отъ 38 поробени отъ комунистите страни. Българската група бѣ достойно представена съ знамена и плакати начело съ: Д-ръ А. Тодоровъ, Ц. Градинаровъ, Н. Мирковъ, П. Матевъ, А. Николовъ, Н. Гаджевъ, Н. Шахъновъ, Б. Ламбревъ, Б. Недѣлковъ и др.

Митинга се откри отъ Председателя на А.Б.Н. за Канада Орестъ Стечивъ, следъ когото говори Кмета на Торонто Еглитонъ и още 5 души Народни Представители и политически лица. Всички порицаха Съветския съюзъ и неговитѣ сателити, за тѣхната политика за поробване на хора и народи. Кмета на града обяви него денъ за "Денъ на поробенитѣ отъ комунизма народи". Взе се резолюция противъ политиката на кървавитѣ комунисти, подписана отъ всички представители на поробенитѣ народи.

На другия денъ се състоя въ Украинския Домъ "Фестивалъ на Свободата" при участието на много фолклорни групи и официални лица при присѣтствието на надъ 1,000 посетители. Българското знаме бѣ носено отъ В. Ламбревъ съ асистентка г-ца Тричева. Почетни гости отъ Българска страна бѣха отецъ и презвитера Тома Кобакови и Цоню Градинаровъ.

СЪБРАНИЕ ПО СЛУЧАЙ "ТРАУРНИЯ ДЕНЪ НА МАКЕДОНИЯ" ВЪ ТОРОНТО, КАНАДА.

На 3 Октомври 1982 въ Хърватския паркъ се състоя Събрание, организирано отъ Македонската Патриотична Организация "Победа" и посетено отъ много наши сънародници отъ града и околноститѣ, по случай поробването на Македония отъ сърбо-комунистите. Отслужанъ бѣ Водосветъ отъ отецъ Тома Кобаковъ, въ съслужение на Църковния хоръ, следъ който отецъ държа високо патриотично слово.

Говориха също и Председателя на "Победа" Спасъ Запревъ и секретаря Л. Короловъ. Следъ официалната частъ се раздада жито и просфора и се сложи Братска трапеза за Богъ да прости.

Нашитѣ братя отъ Македония винаги сѣ били рамо до рамо съ борцитѣ за свобода отъ Царството, било въ Родината, било въ чужбина.

СКРЪБНИ ВЕСТИ

На 3 II 1982 почина в Неа Перама, Гърция, националният български емигрант

ДИМИТЪРЪ КЕЛЕШЕВЪ
1910-1982

Покойният бѣ активен член на нашата Организация, както в Америка, така и в Гърция, гдето напоследък се пресели. Той се бори съ оръжие в ръка против комунистите в България и съ чета бродѣше по родните Балкани като въвваше страх и трепетъ у поробителитѣ. Името му ще остане вѣчно в историята на нашитѣ герои.

На 21 IV 1982 почина в Санктъ Петербургъ Флорида, Съединенитѣ Щати националният български емигрант

АЛЕКСАНДЪРЪ НИКОЛОВЪ
1904-1982

Покойният е роден в с. Драгойчинци, Кюстендилско. Интелигентен, надарен съ свободолюбиви идеи той винаги е билъ опозиционеръ на поробителитѣ — комунисти. На 1 Августъ 1950 арестуванъ отъ милицията, успѣва да избѣга в Югославия, а презъ 1960 емигрира за Съединенитѣ Щати.

Покойният бай Сандо винаги бѣше на страната на националната емиграция и както в Ню Йоркъ, Чикаго или Флорида взимаше най-дейно участие в всички начинания на противо-комунистическата дейност на емиграцията ни.

На 29 VIII 1982 почина в Мелбърнъ, Австралия, националният български емигрант

АТАНАСЪ БОБЕВЪ
1915-1982

Роден в Велико Търново, завършва право и дипломация в София. Назначен за Аташе по Печата в Берлинъ, тамъ остава до края на войната. Презъ 1950 година емигрира за Австралия, кадето работи в стопанския секторъ, при което имаше голѣма възможност да пътува често до Европа и да затвърдява връзкитѣ съ емигрантитѣ ни тамъ. Извънредно дѣен в живота на анти-комунистическата ни емиграция, той бѣ дълго време секретаръ на Клона на Българския Националенъ Фронтъ в Мелбърнъ а също и дългогодишен член на Православната Емигрантска Църква "Св. Иванъ Рилски" в града.

Винаги подкрепян отъ милата си съпруга Винка, дъщеря на убития отъ комунистите при Арабаконакъ в 1928 година, Проф. Илчевъ, придружител на Царъ Борисъ, покойниятъ Атанасъ Бобевъ бѣ единъ примѣръ на коректност, родолюбие и религиозна преданост къмъ Родната ни Църква.

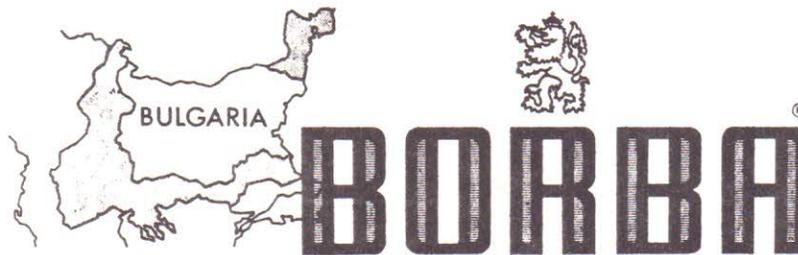
На 18 X 1982 почина в Чикаго, Съединенитѣ Щати националният български емигрант

БОРИСЪ ГЕОРГИЕВЪ ЖАБОВЪ
1915-1982

Роден в с. Градецъ, Видинско, като български патриотъ винаги е билъ преследванъ отъ комунистите. Презъ Априлъ 1951 успѣва да избѣга в Югославия, а отъ тамъ за Триестъ, Италия. Презъ 1956 емигрира за Чикаго, гдето остава до кончината си.

Покойниятъ взимаше най-дейно участие в всички национални прояви.

БОГЪ ДА ГИ ПРОСТИ!

MAILING ADDRESS:
P.O. BOX 59240
CHICAGO, ILL. 60659, U.S.A.

Incorporated in the State of
New York, November 7, 1958
Non Profit Organization
Illinois, 23307, Nov. 16, 1962
Trade Mark Registration,
N. Y., 38R-11031 Nov. 20 1967

PUBLISHED BY THE CENTRAL EXECUTIVE BOARD OF THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.

А П Е Л Ъ

ДО ЦЪЛОКУПНАТА БЪЛГАРСКА ПАТРИОТИЧНА ЕМИГРАЦИЯ ПО ЦЪЛИЯ СВЪТЪ

Драги сънародници,

По инициативата на Българския Национален Фронтъ и Българската Православна Църква "Св.Иванъ Рилски" въ Ниагара Фалсъ, Канада бѣ формиранъ специаленъ Комитетъ, който да събере средства, да даде да се изработи и се издигне

ПАМЕТНИКЪ

ЗА УВЪКОВЕЧАВАНЕ ПАМЯТЪТА НА ГЕРОИТЪ, КОИТО ДАДОХА ЖИВОТА СИ
ВЪ БОРБАТА ПРОТИВЪ КОМУНИЗЪМА ЗА СВОБОДАТА НА БЪЛГАРИЯ

Съ събранитѣ до сега средства Комитета успя да купи парцела, на много видно мѣсто въ градчето, което е точно на границата между Съединенитѣ Щати и Канада, и получи разрешение отъ съответнитѣ власти за издигане на паметника по нашия проектъ.

Полагатъ се всички усилия, този паметникъ да бѣде завършенъ и издигнатъ на 6 Май 1983 година, въ Деня на Българската Храбростъ, при много тържествено освещаване и при стечение на емигранти отъ цѣлия Американски континентъ. Паметника ще бѣде отъ гранитъ и бронзъ, художествено изработенъ въ класически стилъ на високъ пиедесталъ обграженъ отъ китна градинка, близо до Църковната страда "Св.Иванъ Рилски".

За осъществяване на този исторически и грандиозенъ проектъ е нужна помощта на всички български патриоти. Съ помощта на българскитѣ емигранти ще бѣде издигнатъ единъ споменъ во вѣки вѣковъ за тѣзи, които загинаха въ Родината, наши братя и сестри, за да можемъ ние да живѣемъ на свобода днесъ.

Всѣко Ваше дарение, макаръ и минимално, се приема съ благодарностъ и благословъ: Моля, надписвайте чековетѣ: BULGARIAN CHURCH "ST. JOHN OF RILA". и ги изпращайте до: Dr. Angel Todoroff, 11 Woodward Ave., Brampton L6V1J9, CANADA.

/Евентуално даренията могатъ да бѣдатъ извадени отъ данѣцитѣ/

Б.Н.Ф.